

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

MOJA

PRAVLJICA

Timotej Mlakar, 6. b

*MOJA
PRAVILNOST
2021*

OŠ OLGE MEGLIČ
JUNIJ, 2021

Darma Fenos, 8. a

OLGICA NA KRILIH DOMIŠLJIJE

Ponovno ste, mladi Olgičarji, dokazali, da vaša domišljija ne pozna meja. Skozi vaše literarno in likovno ustvarjanje so nastali povsem novi, fantastični svetovi in imaginarne zgodbe.

Pokazali ste, da je lahko domišljija vaša vsakodnevna spremljevalka. Pogosto je morda zamaskirana v sanjarjenje. V vaših glavah pa se nemalokrat zgodi na poti v šolo ali iz nje, doma, pri prijateljih in še kje. Takrat vaše ustvarjalne glavice razmišljajo o dogodkih, ki se niso zgodili in si predstavljajo, kako bi se nekaj odvijalo v skladu z vašimi željami.

Domišljija na vsakega pozitivno vpliva, predvsem na izoblikovanje in prepoznavanje njegovih želja in ciljev. Predstavlja pomemben dejavnik človekove inovativnosti v znanosti, umetnosti, tehnologiji in v vsakdanjem življenju. Včasih se lahko zgodi, da se meja med domišljijo in realnostjo zabriše, kar lahko privede do nerealnih predstav in pričakovanj o dogodkih ter drugih ljudeh.

Prav gotovo pa je domišljija tesen sopotnik z realnostjo. Kajti, če predhodne izkušnje, ki smo jih doživeli, začnimo s fantazijo, nastane ena čisto nova celota.

In takih celot je tudi tokrat nastalo veliko. Želim vam čudovit sprehod skozi Mojo pravljico 2021.

Knjižničarka Alenka Kandrič

KAZALO

UVOD	5
VILE OLGICE	9
GODZILA VS KONG.....	10
MALA RAKETKA SMETKA	10
KRALJICA ŽANA.....	12
LAČEN ROK.....	12
ČAROBNO SADJE IZ NAŠE LADJE	14
SONCE BALONCE.....	14
SMEJALNIK IN CVILIL	14
GRLICA IN DORI	14
LEV IN ČUDEŽNI SVINČNIK	15
NN KORENJAČ	15
ČAROBNI SVET	17
NOČ V MUZEJU	17
NOV POMOČNIK	18
PET NOČI NA GRADU	20
SNEŽICA IN ROŽICA	20
REKA GOVORICA.....	22
ZMAJ, KI JE ŽELEL VIDETI SVET	22
BISTRE GLAVCE	23
LUKA IN BUČKO.....	23
DEKLICA IN ČAROBNA PALICA	25
FANT Z ZMAJEM.....	26
PRAVLJICA BREZ NASLOVA.....	26
OBTOŽEN PO KRIVDI.....	27
KAČA, KI JE VEČ V ZRAKU KOT NA TLEH	29
PLANJA IN ČAROBNA ROBIDA.....	29
ČUDEŽ IZ OMARE.....	35
ČUDEŽEN OBLAK	36
ŠTIRJE ZAJČKI	36
ČAROBNO DREVO	36
ČAROBEN SVET	37
ZOBEK MLEČKO.....	37
ČUDEŽNE ŽIVALI.....	37

PRINCESA LILI	39
KRALJESTVO SRNE IN VEVERICE.....	39
NAROBE DAN	39
ČUDEŽNI DEŽ	39
MALA MUCKA LILI TER MALA MUCKA TAČKA	40
RADOVEDNI VITEZ FERDINAND.....	42
EINE KLEINE HEXE UND EIN GROßES ABENTEUER.....	43
ZUCKERLAND.....	45
SLADKORNA DEŽELA.....	45
FEE GAJA.....	45
MALA ČAROVNICA IN VELIKA PUSTOLOVŠČINA.....	46
ICH WERDE ALLES FÜR DICH TUN	48
VILA GAJA	49
DIE PRINZESSIN, DIE GERNE BÜCHER LAS	49
PRINCESA, KI JE RADA BRALA KNJIGE	49
VSE BOM NAREDILA ZATE	51

Mina Mahorič, 5. a

VILE OLGICE

Nekoč je v Olgici prebivala čarovnija in zgodil se je čudež.

V šoli že dolga leta prebivajo majhna drobna bitja z belo kožo kakor luna, njihovi lasje so bleščeči kakor mesečina, oči pa modre kakor nebo. O oblekah pa da sploh ne govorimo. Obleke vseh vrst: dolge, kratke, bleščeče in še več. To so seveda vile.

Prva vila na Olgici je bila Otilija. Njena obleka je bila spletena iz bele svile, dolga in bleščeča. Otilija je Olgico našla, ko je bila še gimnazija. Vsako noč je letela po šoli, si ogledovala zvezke, ki so jih študenti puščali pod mizami.

Druga vila je bila Orjana. Tudi ona je že živel na gimnaziji. Imela je lase, spletene v kito. Njena obleka je bila kratka in iz najlepšega blaga, ki se je svetlikalo. Orjana si je rada ogledovala in poslušala, kako se učijo pri matematiki. Nekoč je ravnateljica stopila v razred, da bi si ogledala, kako se učenci učijo. Malo je manjkalo, da bi opazila Orjano, če se ta ne bi skrila za visečo luč.

Tretja vila je bila Olja. Olja je bila visoka proti ostalim vilam. Oblečena je bila v kratko obleko s spletenimi rožami, ki so se bleščale. Olja se je ponoči skrivala v šolski kuhinji in pekla slaščice. Zjutraj so kuharice z veseljem pojedle sladko presenečenje.

Četrta vila je bila Olivija. Oblečena je bila v svilnato, zelo dolgo obleko. Rada je risala, zato se je ponoči zatekla v likovno učilnico. Ustvarjala je najlepše vzorce.

Peta vila je bila Ota. Njena obleka je bila kratka in srebrna. Ota je bila zelo gibčna. Zato je vsako noč šla v telovadnico. Vrtela se je na obročih, metala na koš, se razgibala.

Šesta in sedma vila sta bili dvojčici Olgica in Olga. Olga in Olgica sta zelo radi peli. Vsako noč sta šli v glasbeno učilnico in tam sta peli in igrali kitaro.

Bližal se je konec šole. Vile so se domislile, da bi naredile nastop za učence. Ampak nikoli se nismo kazale učencem, je rekla Otilija. Samo res, je rekla Olja, vsi bodo vedeli za nas. Vse enkrat za spremembo, sta rekli Olga in Olgica.

Na koncu so se vse vile strinjale. Ota je rekla, naj vsaka pripravi svoj talent, to kaj zna. Tukaj je bil že 23. junij. Vile so imele avdicijo. Otilija je poklicala ravnateljico. Pogovorile so se o proslavi. A ravnateljici še vedno ni bilo jasno, kako so vile na šoli, če jih ni nikoli videla. Proslava se je začela z govorom ravnateljice. Povedala je: Dragi učenci in učenke, danes je konec šole in naredili smo vam predstavo. In najprej uganka: majhna bitja, s kožo belo kakor luna, lasje bleščeči kakor mesečina, obleke pa lepe kakor srebro. Kaj so to? Res ne veste. To so vile. Vem, da ste presenečeni. Vile, ki so že dolga leta na Olgici in že prej na gimnaziji. Udobno se namestite in napeto poslušajte.

In začelo se je z govorom Otilije, ki je pohvalila zvezke. Orjana je povedala, da

so se vsi zelo potrudili pri matematiki, zato si vsi zaslužijo dobre ocene. Olja je spekla za vsakega učenca sladko presenečenje, v katerem je bil makron, mafin, kos peciva in keksi. Olivija je naredila za vsakega najlepši vzorec. Ota je naredila najprej salto, špago, premet in za na konec prelep priklon. Olga je pela in Olgica je igrala kitaro. In zdaj je nastopil čudež. Čudež je bila mavrica sedmih vil - sedem barv mavrice. Otilija je bila rdeča. Orjana je bila oranžna. Olja je bila rumena. Olivija je bila zelena. Ota je bila modra. Olga je bila roza in Olgica vijolična.

Prelepo je bilo. Najprej je deževalo in sijalo sonce in zgodil se je čudež mavrice. Učenci so si za vedno zapomnili to šolsko leto.

Karla Dovšak, 3. a

GODZILA VS KONG

Bilo je več bitij, ampak nobena taka kot GODZILA. Bila je naelektrena, bruhalo je ogenj. Na drugi strani je bila opica, ki je bila velika, močna in glasna. Ubila je 2 T-rexa in pa tudi 3-glavega zmaja. Ime mu je bilo KING KONG. On je bil dober, med tem ko je bila GODZILA zelo zlobna. Borba se je začela v New Yorku in je bila veličastna, ampak noben ni zmagal, ker sta KING KONG in GODZILA skupaj porazila največjo nevarnost tega sveta - MEGA TECH GODZILO. Po zmagi sta postala prijatelja.

Lan Ozvald, 6. a

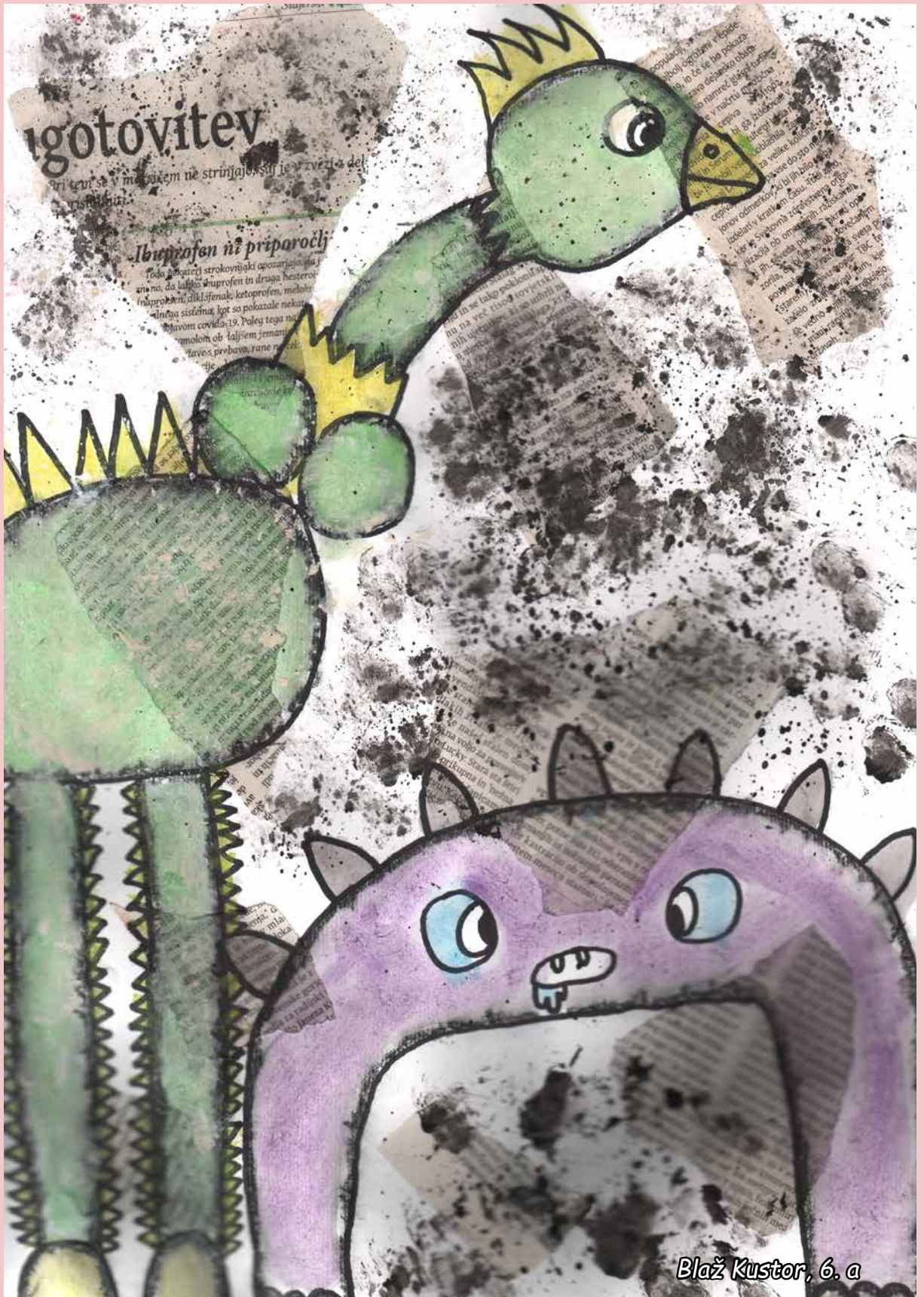
MALA RAKETKA SMETKA

Pred davnimi časi je živela ena raketa. Ta je že dolgo nazaj odletela z vesolja na Mars, iz Marsa pa na Zemljo. Ko je prišla na Zemljo, se je poškodovala in zato ni mogla več leteti.

Hodila je mimo ljudi in živali. Vsi so se ji posmehovali, saj je bila drugačna od drugih. Dobila je tudi vzdevek Mala Raketka Smetka. Ni ji bilo najbolj prijetno, vendar ni imela druge izbire, kot da najde hotelsko sobo.

Na daljavo je pogledala in zagledala hotel Pajkovci in oddrvela vanj. Pri recepcurju psu je prosila za sobo in ključ. Dal ji je ključ in zaželel lep dan. Raketka je pogledala na ključ in opazila, da ima sobo številka sedem. Razveselila se je, saj je bilo njeno najljubše število ravno sedem. Odšla je v dvigalo in natipkala nadstropje, kjer je pisalo, da je v tem nadstropju soba številka sedem. Stopila je iz dvigala in na vratih sobe sedem je pisalo, da se ta soba prenavlja. Pisalo je tudi, da se naj gostje sobe sedem preselijo v naslednjo sobo. Zato je odšla v sobo s številko osem. Ko je odprla vrata, se ji je življenje skrivnostno spremenilo ... A to je že nova pravljica.

Urška Pliberšek, 6. a

Igotovitev

Ibuprofen ni priporočlj

Blaž Kustor, 6. a

KRALJICA ŽANA

Pred davnimi časi je živel kraljica Žana. Bila je tako bogata, da bi lahko kupila ves svat. Imela je ogrlice, vredne več milijonov. Najdražja stvar njenega kraljestva pa je bil veliki diamant, ki je bil vreden celo galaksijo. Kraljica Žana je ta diamant klicala moja ljubezen. Tudi njeni meščani so bili zelo ponosni nanj. Kraljica je nekega dne ta diamant tako skrila, da ga nihče, razen nje ni mogel najti. A med tem, ko ga je skrivala, jo je videl najbolj znani tat na svet. Dve uri po tem, ko je kraljica skrila diamant, se je tat prikradel in ukradel diamant. Ko je šla kraljica naslednji dan občudovat diamant, je opazila, da diamanta ni več. V trenutku je poklicala celo mesto, da se zberejo na trgu. Ko so meščani prišli, jim je kraljica povedala, kaj se je zgodilo z diamantom. Meščani so bili zaprepadeni. Enotno so glasovali, da mora kraljica zaradi te napake s svetega prestola. Kraljica je jokajoče zbežala. In na poti srečala tatu. Videla je, da v rokah nosi diamant. Takrat je na tleh zagledala ponev. Hitro jo je pobrala in ga z njo udarila po glavi (boinkkkk). Tat je omedlel, kraljica je pograbila slaven diamant in ga odnesla nazaj v kraljestvo. Meščani so bili presrečni. Postavili so jo nazaj za svojo kraljico. Diamant so dali pod mogočno steklo, zraven pa postavili stražarje, ki so ga varovali. Tako so vsi srečno živeli do konca svojih dni.

Zen Fenos 6. a

LAČEN ROK

Nekoč je živel fant Rok. Nikoli ni vedel, kaj bi jedel in to ga je vedno znova zelo razburilo. Včasih je bil tako jezen, da je hotel pojesti dobesedno vse, kar je videl, četudi je bilo zelo ogabno ali neužitno.

Nekega dne je bil sam doma. Bilo mu je dolgčas. Zato se je odločil, da bo šel do restavracije z najboljšimi sladicami in slaščicami v okolici, čeprav je bilo do nje dve uri hoje. Vzel je dve plastenki vode in eno veliko čokolado za po poti. In tako se je odpravil. Ko je hodil približno petnajst minut, se mu je zdelo, da hodi že dolgo. Zato se je odločil, da se za pet minut ustavi. Pojedel je celo čokolado in popil dve plastenki vode, pa še niti iz mesta ni prišel. Roka je zgrabila panika, da bo zaradi lakote onemogel, saj mu je zmanjkalo hrane. Ko mu je že skoraj pošla vsa energija, je v zraku zagledal neko leteče bitje, ki se mu je približevalo. Ko je bilo dovolj blizu je ugotovil, da je to Lakotna vila. Prišla je do njega in mu rekla: »Rok zmožen si vsega, kar si zadaš. Če je tvoj cilj priti do najboljših sladici, boš imel toliko moči, da boš uresničil svoj cilj.« Rok je rekel, da je to za njega nemogoče. Vila je odvrnila, da nič ni nemogoče in izginila. Rok je mislil, da se mu blede.

Kar naenkrat je dobil tako moč, da je začel tekati z veliko hitrostjo, vse dokler ni prišel do restavracije. Ko je prispel tja, ga je prešla misel, da mu tega ni treba in da bi rad nehal prekomerno jesti. Obrnil se je in odtekel domov. In tako nikoli več ni jedel prekomerno. Postal je zelo dober športnik. Iz te pravljice izvemo, da je vse mogoče, le upanje moramo imeti.

Blaž Kustor, 6. a

Ema Lah, 5. b

Pia Peršuh, 5. b

ČAROBNO SADJE IZ NAŠE LADJE

LADJA JE PLULA PO MORJU. NA NJEJ JE BILO VELIKO SADJA. AMPAK TO NI BILO NAVADNO SADJE. BILO JE ČAROBNO. KO JE LADJA PRIPLULA V PRISTANIŠČE, SE JE TAM ZAČELO ZBIRATI VELIKO LJUDI. KO SO LJUDJE SADJE POJEDLI, SO ZAČELI LETETI. VERJETNO ŠE DANES JEJO SADJE.

LILI KLARA GREGOREC, 1. A

SONCE BALONCE

V MESTU RINGA RAJA ŽIVI DEVETINOSEMDESET LJUDI. OTROCI SO SI KUPILI BALONE IN JIH SPUŠČALI PO NEBU. DRUGI DAN SO NA NEBU VIDELI ŠE STO DESET BALONOV. BILI SO ZASKRBLJENI, SAJ SO MISLILI, DA SO JIH SPUSTILI ONI. A BALONOV JE BILO VSAK DAN VEČ. UGOTOVILI SO, DA JIM BALONE POŠILJA SONCE IN DA SO SKRBI ODVEČ. ZATO SO SONCE ZAČELI KLICATI SONCE BALONCE. SEDAJ JE V MESTU RINGA RAJA MIR.

LILI KLARA GREGOREC, 1. A

SMEJALNIK IN CVILIL

NROBU POLJA IN GOZDA JE STALO MESTO. V SVOJE HIŠNE TREBUHE JE POŽIRALO VELIKO LJUDI. ZATO SE JE MESTO VEČKRAT RAZTEGNILO VČASIH NA POLJE, VČASIH V GOZD IN CVILILO. KO SE JE SKRČILO, SE JE SMEJALO. RADO SE JE OGLEDOVALO V REKI, KI SO JO DEKLICE IZ GORA POSLALE PROTI MORJU. MESTO SE JE VČASIH IME.

ŽANA MURKO, 1. A

GRLICA IN DORI

NEKOČ JE ŽIVEL FANT, KI MU JE BILO IME DORI. ZELO RAD JE IMEL ŽIVALI, KI JIH JE RAZISKOVAL. SANJAL JE, DA BO NEKOČ POSTAL BIOLOG. NEKEGA DNE JE NA DOMAČI TERASI NAŠEL PTIČICO GRLICO. BILA JE ŠE MLADIČEK, KI NI ZNAL LETETI. A ZNALA JE GOVORITI. DVA DNI JE DORI SKRBEL ZA GRLICO, JO HRANIL, JI DAJAL VODO IN SE Z NJO IGRAL. ČAS Z NJO JI JE HITRO BEŽAL. NIKOLI SE NI NAVELIČAL NJENIH ZGODB. ZELO SE JE BAL, DA JE PONOČI NE BI NAŠLA KAKŠNA MAČKA ALI CELO LISICA. TRETJI DAN JE PRIŠEL DOMOV IZ ŠOLE IN GRLICE NI BILO VEČ. NAUČILA SE JE LETETI IN JE ODLETELA. DORI JE BIL ZELO ŽALOSTEN AMPAK TUDI VESEL, KER JE VEDEL, A SE JE GRLICA NAUČILA LETETI IN JE TAKO LAHKO ZAŽIVELA SVOJE PTIČJE ŽIVLJENJE. TU IN TAM PA ŠE PRILETI K NJEMU IN MU ZAUPA KAKO ZGODBICO.

DORIAN VODA, 1. A

LEV IN ČUDEŽNI SVINČNIK

Nekega dne je lev Jaka šel po savani. Med travo se je nekaj svetlikalo. Bil je rado-veden in je pogledal, kaj je. Videl je, da je svinčnik, ampak ni vedel, zakaj se sveti.

Po pomoč je stekel k prijateljem. Tudi oni niso vedeli, zakaj se svinčnik sveti. Ko je z rokami mahal po zraku, je ugotovil nekaj neverjetnega. Ugotovil je, da je čudežni svinčnik, ki riše po zraku. Videl je, da kar nariše, to se spremeni in postane resnično. Zdaj je prijatelj izpolnjeval želje. Prvi si je želel skiro, drugi si je želel knjigo, tretji si je želel obroč, četrti si je želel gol in nogometno mizo, sam pa je hotel opremo za namizni tenis. Ampak imel je en problem, uničila se mu je konica. Ni vedel, kaj naj stori. Eden od prijateljev se je spomnil na šilček. Drugi problem je, da nimajo šilčka. Vsi so ga doma iskali, ampak ga ni bilo. Potem je Jaka šel pogledat, če je bil zraven svinčnika. Vesel je pritekkel do prijateljev in pokazal šilček, ošilil je svinčnik in izpolnil svojo željo.

Bil je večer in šel je spat, saj je bil zelo utrujen. Sanjal je, kako bo dober v namiznem tenisu.

Marko Bor Mogu , 4. c

NN KORENJAČ

Nekoč, v vzporednem svetu, je živela zelenjava, ki je jedla ljudi. Bil je temačen hladen večer. V majhni hiški na robu gozda je živel mlad korenček po imenu Korenko. Naslednji dan, ko je prišel v šolo, ga je na vratih pričakal zlobni Paradajzo. Vzel mu je torbo in iz nje stresel vse zvezke. Po pouku mu je vrgel torbo v reko. Korenko je bil zelo potrta, ker je imel komaj dovolj denarja za potrebščine. Doma je razmišljal, kako bi bilo, če bi imel super moči. Dolgo je razmišljal o tem, ali bi zamenjal šolo. Odločil se je, da bo. Naslednji dan je prispel na drugo šolo. Spoznal je prijazna fanta po imenu Solatko in Koruzko. Po enem tednu so ustvarili skrivno raziskovalno ekipo K.S.K.. Nekega dne so šli raziskovat staro tovarno, v kateri straši. Niso vedeli, da je tako stara, da lahko vsak čas eksplodira. Po nekaj minutah so zaslišali brnenje na reaktorju. Niso si mislili, da je nevarno, zato so raziskovali naprej. Ko so prišli do izhoda, je reaktor začel zelo naglas brneti in tovarna je eksplodirala. Čez 3 ure so se zbudili med ruševinami. Ker se niso počutili ravno dobro, so odšli spat v njihov skrivni bunker. Ko so se zjutraj zbudili, je Korenko lahko skozi zid videl Paradajzota. Koruzko je hitro odprl vrata in se razjezil na Paradajzota. Iz njegovih prsi so priletele kokice. Koruzko je hitro zaprl vrata. Rekel je, da imajo morda super moči. Korenko je rekel Solatku, naj poskusi postati neviden. A namesto tega je Solatko poletel po celi sobi in z lahkoto zajadral proti tlom. Odločili so se, da se bodo preimenovali v Z.T.Z. Nadelo so si tudi nova imena: Korenjač, Solatač, Mr. Kokica.

Od tistega dne so se borili proti kriminalu.

Oskar Kolarič in Hugo Hodnik, 5. a

ČAROBNI SVET

Nekoč pred davnimi časi je živela prikupna deklica Lili. Ker je bila mlajša in tako zelo prikupna, je njena starejša sestra Rosa ni marala.

Kljub Rosini zlobi je imela Lili lepo življenje, pa čeprav ji je Rosa vedno znova povzročala težave. Neko poletje so šle Lili, Rosa in njune tri sestrične na večerni izlet z ladjo, da bi lahko opazovale sončni zahod ter zvezde. Po sončnem zahodu je nastala smrtna tema, samo zvezde so malo sijale. Sestrične so se z Lili dobro razumele, saj so bile njene starosti. Tisti večer so se odločile prespati na ladji. Kot načrtovano je Rosa spet nekaj naklepala. Ko so že vse spale, je z rešilnim čolnom odpeljala Lili na drugo stran morja in jo odložila na skalo. Deklica je tam zdrsnila s skale in potonila. A ni umrla. Prijazne ribice so jo spremenile v lahko živečo pod vodo. Ko se je deklica zbudila, je bila zelo prestrašena, vse dokler ji ribice niso razložile celotne zgodbe, čeprav niso vedele, kako se je pravzaprav znašla pod vodo. Lili je bila prepričana, da za tem stoji njena sestra Rosa. Kljub dejstvu, da se ne more vrniti nazaj, se je s tem sprijaznila, a imela je strašno domotožje. Čez čas je pod vodo videla starko, ki se je je prav prijetno razveselila. Lili ji je povedala njeno zgodbo in kako si želi priti domov. Starka ji je povedala, da še ima malo možnosti, da se vrne domov in da ji sama lahko pri tem pomaga. Njena pot je kratka, a zapletena. Za vrnitev potrebuje dragulj, ki ga nadzoruje Črna zloba. Črna zloba pa ne želi, da kdor koli zapusti morski svet. S starko sta se dogovorili, da gresta še isti zvečer po dragulj. Prvi večer so ju pregnali strašni in nevarni morski psi. Hitro sta pobegnili. Tisti večer sta dorekli, da jim naslednji večer prineseta nekakšen posladek. Naslednji večer sta jim prinesli posladek in delovalo je. A tisti večer so jih ustavile mace. Z njima sta se dolgo pregovarjale, kaj jim morata dati za zamenjavo, da ju spustijo naprej. Na koncu so se dogovorile, da jim data pol dragulja, da se tudi one lahko vrnejo v staro, navadno življenje. Ker je sonce že skoraj zašlo in se je zloba začela prebujati, sta se odločili, da prideta naslednji večer. Naslednji večer so ju psi in mace spustili naprej. Dobili sta dragulj, a ju je zloba opazila. Začela ju je loviti. Hitro sta dragulj zlomili na pol. Polovico sta ga dali macam. Nato sta hitro zbežali in mace z njima. Lili se je zahvalila starki in se od nje poslovila ter z macami odšla nazaj na kopno. Mace so odšle v svojo dimenzijo in Lili v svojo. Ko se je Lili vrnila, je bila Rosa že izgnana iz vasi. Tako je lahko spet živela svoje normalno in še boljše življenje kot prej. Za njeno vrnitev pa so priredili zabavo, da se je Lili lahko spet podružila s svojo družino in prijatelji, ki jih je zelo pogrešala.

Tajda Grah 6. a

NOČ V MUZEJU

Nekje je mesto, majhno mesto, v katerem je velik muzej. V tem muzeju so igrače, igrače vseh vrst. Male, velike, suhe, debele ... Ljudje od blizu in daleč se vozijo v to mesto samo zato, da si bi ogledali ta velik muzej. A v resnici ne hodijo v muzej, da si ogledajo igrače. Hodijo zato, ker pravijo, da v muzeju straši. In vsi bi

radi vedeli ali je to res. Nekega dne je v muzej prišel župan in rekel: »Pripeljal sem vam mojega sina.« Gospod na recepciji je vprašal: »Zakaj pa, g. župan?« Župan je z visokim glasom rekel: »Da bo vaš nočni čuvaj tega muzeja! Saj še zbirate prijave?« »Ja, seveda, g. župan. Samo podpišite tukaj in bo lahko že ta večer delal svojo prvo izmeno.« Župan je podpisal in s sinom sta odšla. Zvečer je prišel županov sin nazaj v muzej. V muzeju je bilo vse tiho in mirno, ko je naenkrat zaspal. Sanjal je, da je hodil po muzeju in videl ogledalo. Pogledal se je vanj in videl, da se je ena lutka premaknila. Šel je do nje in jo dvignil, da bi videl, kaj je bilo. Takrat ga je lutka uščipnila. Vrgel jo je na tla in lutka je zbežala iz sobe, za njo pa še vse ostale. Nato se je zbudil in padel iz stola. Šel je pogledat po muzeju, če so vse lutke na svojem mestu. A ko je prišel v to sobo, v kateri ga je lutka v sanjah prestrašila, ga je postalo zelo strah. Lutke so ležale po tleh. Razmišljal je, kako so lutke prišle na tla. Spomnil se je dobre ideje. Najprej je pospravil lutke na svoje mesto, nato je postavil v kot kamero, ki je posnela vse dogajanje v sobi. Ko je čez čas prišel nazaj v sobo in vzel kamero, je na posnetku videl lutke, kako hodijo po sobi in se pogovarjajo.

Postavil se je pred njih in rekel: »Nov sem tukaj in ne bom nikomur povedal, da vsako noč hodite in se pogovarjate.« Najprej so bile lutke čisto na miru, potem pa je ena skočila s police in rekla: »Če res ne boš nikomur nič povedal, smo lahko prijatelji!«

Seveda se je strinjal s tem in še enkrat obljubil, da ne bo povedal. Tako se še vedno nekje vsako noč v muzeju sliši smeh lutk in županovega sina.

Lea Krajnc, 6. a

NOV POMOČNIK

Nekoč, pred davnimi časi, je živel fant po imenu Henry Hart. Star je bil sedem let in je hodil v šolo v 2. razred. Nekega dne je na spletu našel oglas za službo. Oglas je bil za trgovino Šara in stvari. Odšel je noter in videl tipa z brado. Henry je rekel, da išče službo in tip z brado mu je rekel, naj gre do dvigala in pritisne gumb za navzdol. Naredil je točno to, kar mu je rekel in dvigalo je s polno hitrostjo zdrvelo navzdol. Ko so se vrata odprla, je prišel v zakon sobo. Tam je našel moškega po imenu Ray Manchester. Nato sta se Henry in Ray pozdravila in Ray mu je pokazal svojo skrivnost. Vzel je žvečilni gumi in napihnil balonček. Ko ga je napihnil tako, da je ta počil, se je Ray spremenil v super junaka po imenu Kapitan mož. Takrat sta še Henriju izbrala kostum za super junaka. Še isti dan sta dobila klic v sili, da ogromna pošast, zgrajena iz kokic, napada mesto po imenu Swelviev. Takrat sta pošast z svojim pomanjševalnim laserjem spremenila v velikost kokice tako, da ni več ogrožala mesta. Takrat sta se vrnila v tisto zakon sobo in praznovala zmago. A že čez nekaj ur se je Henry moral vrniti domov. Bil je vesel in to zelo, saj je imel novo službo. S prijateljem Rayem sta kot super junaka od zdaj reševala svet.

Matija Kostanjevec, 6. a

Jaka Senčar, 6. a

PET NOČI NA GRADU

Za devetimi gorami in za devetimi travniki je v gradu žvela grda stara kraljica in lepa mlada kraljična. Na grad bo v petih nočeh vsako noč prišel mlad princ, je kraljični rekla stara kraljica. Vsak bo imel svojo podobo in svojo moč. Ti si jih lepo poglej in šesto noč na čarobni preprogi poletiš do najljubšega! Kraljična je nemirno zamrmrala in se pripravila na pet noči. Prvo noč k njej prileti govoreči čmrlj, reče ji: »Jaz sem majhen, ampak te lahko naredim bogato!« Kraljična nad tem ni bila navdušena in govoreč čmrlj je odletel. Drugo in tretjo noč prideta sestri čebela in osa. Osa reče: »Izberi mene in ne moje sestre čebele! Jaz ne pikam in delam boljše med!« Tretjo noč sestra čebela reče isto kot osa dan poprej. Kraljična ni niti malo navdušena in obe odslovi. Četrto noč ne pride nihče, kraljična je zmedena in leže nazaj v posteljo, ko jo kar naenkrat zbudi silovit krik. To noč je prišel volk. A kerbje zamudil, ga kraljična takoj odslovi. Peto noč pride boter medved. Kraljični da med, jabolka in hruške ter ji zašepeta naj izbere njega in sam odide. »Tako,« reče stara kraljica, »pet noči je konec, koga boš izbrala? Hitro leteča preproga že čaka!« Ko se kraljična hoče odločiti, pride zmaj. Smeji se in grozi, da bo vzel grad in kraljično. »Ne boš«, se zasliši neki glas. Na tleh ob zmaju je lepi princ, ki še enkrat ponovi: »Ne boš, jaz te bom ustavil.« Ko zmaj to sliši, se začne tako smejati, da mu lahko princ v odprta usta vrže nož in ga pokonča! Stara kraljica in kraljična sta tako veseli, da se kraljična poroči z lepim bogatim princem. Princ naredi veliko poroko in vsi sorodniki in prebivalci so tam! Kraljična in princ se poročita in srečno živita do konca svojih dni.

Matjaž Habjanič, 6. a

SNEŽICA IN ROŽICA

Nekoč pred davnimi časi, ko so se čudeži še godili, sta v stari leseni koči živeli dve sestri Snežica in Rožica. Rožica je bila vedno svojeglava, Snežica pa se z njo ni ubadala. Raje je namesto nje naredila vsa opravila, ona pa se je materi lagala, da je vse naredila sama. Mati je nekega jutra poslala Snežico od doma, da zasluži nekaj denarja. Rožica je bila sprva zadovoljna, da se je znebila mlajše sestre. Vendar, kdo bo pa zdaj opravljal opravila namesto nje? Malo je premišljevala, nato pa se je spomnila na mamo. Snežica je nekaj časa hodila, nakar pa je vsa premražena padla v sneg. Ko se je zbudila, je bila v veliki razkošni sobi, pokrita z odejo v postelji, ki je bila tako velika, kot njena soba. Vsa iz sebe se je čudila, ko je v sobo nenadoma prišel mož, oblečen v črn suknjič, belo majico in z metuljčkom okrog vratu. Rekel ji je, da naj hodi za njim, saj jo pelje v jedilnico, kjer jo čaka njena rešiteljica. Ko sta prišla v jedilnico na zajtrk, jo je tam pričakala dobra vila Klotilda. Snežica je o njej slišala le v pravljici. Ni vedela, da je zares resnična. Dobra vila Klotilda se je s Snežico dogovorila, da bo v zameno za rešeno življenje opravljala hišna opravila za eno leto in pol. Medtem, ko je Snežica opravljala naložena opravila, je Rožica skrbela, da mama dela namesto nje. Po enem letu in pol je dobra

Sofija Dimovski Ivanuš, 3. a

vila Klotilda nagradila Snežico tako, da ji je izpolnila tri želje. Prvo si je zaželela, da bi njena mama imela dovolj denarja zase in za hišo. Druga želja je bila, da bi imela hišo, za katero bi lahko skrbela. In tretja želja je bila, da bi imela moža in tri otroke. Čez kakšen mesec je za to izvedela Rožica, ki se je takoj odpravila na enako pot. Rožica ni bila v pomoč dobri vili, zato jo je čez leto in pol namesto treh želja pričakalo blato.

Gaja Urek, 6. a

REKA GOVORICA

Nekoč pred davnimi časi, je bila reka. A tale reka ni bila navadna, saj je govorila. Tisti, ki so reko onesnaževali, so imeli smolo, tisti ki so reko čistili pa jim je prinesla srečo. Nekoč je bil en gospod. Ime mu je bilo Štefko. Ampak tale gospod ni vedel, da je angel. Zato ga reka ni videla. Mislil je, da ni dovolj prijazen. Da bi pokazal svojo prijaznost, je svojo dušo podaril bogu. Takrat je izvedel, da je angel. Izvedel je, da reka ne opazi angelov. Reka ga je začela častiti v nebesih. Počil je lonc in pravljice je konec.

Denis Leber, 6. a

ZMAJ, KI JE ŽELEL VIDETI SVET

Nekoč, pred davnimi časi, je v deželi zmajev živel prijazen zmajček po imenu Pepi. Vsi ostali zmaji so bili brez srca in vse, kar so si želeli, je bilo meso za hrano. Pepi je bil vegetarijanec in je namesto živine jedel listje in travo. Ena od njegovih največjih želja je bila, da bi lahko videl svet od enega konca do drugega. Zato se je nekega večera odločil, da se odpravi na potovanje čisto sam. V nahrbtnik je dal par sendvičev s tunino, svetilko in star zemljevid. Nato se je odpravil na pot. Letel je med oblaki in očarano opazoval zvezde. Kmalu za tem je Pepi opazil, da se mu z veliko hitrostjo bliža nekakšna luč. Bilo je letalo. Pepi se je ustrašil in začel padati proti tlu. Ko se je spet zavedel, je bil v majhni črni votlini. Pogledal je okoli sebe in zagledal neko veliko kepo z bodicami. »No, si le buden!« ga je ogovorila ježevka. Nato mu je začela pripovedovati, kako ga je rešila pred gotovo smrtjo. Vprašala ga je, kam je namenjen in Pepi ji je povedal o svojem potovanju. Ježevka je bila takoj navdušena in ga je začela prositi, če gre lahko zraven. Pepi je privolil in kmalu za tem sta odrinila. Ježevka je jahala na Pepijevem hrbtu in tako sta skupaj letela nad ognjeniki, oceani in puščavami. Odločila sta se za postanek sredi džungle, a nista in nista našla zatočišča. Po dolgem času sta zagledala skupino šotorov in kolib. Razgledala sta se okoli sebe, nato pa ju je kar naenkrat zgrabilo par močnih rok in ju privezalo na kol. Bili so prebivalci vasi, ki so bili očitno lačni in so se ju odločili skuhati. Domačini so podkurili pod kotlom in ujetnika sta postajala vse bolj prestrašena. Nato je bojevnike k sebi poklical poglavar in ježevka je to takoj izkoristila. Izpulila si je bodico in z njo prerezala vrvi. Stekla sta v gozd in od tam poletela v zrak. Letela sta in letela nato pa pristala pod velikim drevesom

daleč od vasi. Prenočila sta pod drevesom, naslednjega jutra pa sta se odločena, da je za nekaj časa dovolj dogodivščin, odpravila proti domu. Pepi si ni več želel nazaj med zlobne zmaje, zato je ostal v votlini, pri svoji novi prijateljici.

Tisa Julija Golob, 6. a

BISTRE GLAVCE

Nekoč so živeli trije kozorogi. Bili so Lojzek, Mojzek in Nojzek. Radi so šteli deževnike, računali koliko cvetic so videli na sprehodu in kolikšna je verjetnost, da bo jabolko padlo z drevesa. O njih se je govorilo daleč naokrog. Znani so bili kot matematični kozorogi.

Nekega dne, ko sta bila Mojzek in Nojzek na obisku pri Lojzku, so ostali sami doma. Ker so bili še majhni, jim je Lojzkova mama pred odhodom naštevala pravila, ki se jih morajo držati. Noben od njih pa je ni poslušal. Na začetku je bilo vse v redu, a kmalu so stvari začele uhajati izpod nadzora. V ničemer se niso strinjali. En je želel opazovati ptice skoz okno, drug se je želel igrati samo z avtomobilčki in tretji se je želel žogati. Karkoli je kdo predlagal, ni bilo v redu. Ves čas so se samo kregali in kregali. Sklenili so, da prepir ne vodi nikamor in zato so se odločili za tekmovanje. Tisti, ki bo rešil največ matematičnih nalog, bo izbral igro. Ni jim šlo najboljše. Rešili so par nalog, pa še to nepravilno ali po napačnem postopku. Spraševali so se, zakaj jim gre tako slabo. Odgovor so poskusili najti na vse možne matematične načine, pa jim ni uspelo. Mislili so, da lahko samo s pomočjo matematike nekaj izračunaš ali odkriješ. Pravzaprav nikoli, ko so bili skupaj, niso počeli nič drugega razen reševanja matematičnih nalog. Mislili so, da jih samo to povezuje in so samo zato prijatelji.

Čez nekaj časa so res razkrili odgovor. Zaradi njihovega nesporazuma so spoznali, da niso samo skupina, ki rešuje zapletene naloge, ampak tudi najboljši prijatelji. Med seboj so bili tako povezani, ker so sodelovali in vedno skupaj našli odgovor. Tako so se odločili, da bodo za vedno ostali prijatelji.

Maša Salemovič, 7. a

LUKA IN BUČKO

Za devetimi gorami in devetimi vodami je živel fant z imenom Luka. Luka je imel tri starejše sestre, očeta in mater. Luka pa si je najbolj želel psa.

Nekega dne je Luka dobil svojega psa, ki mu je dal ime Bučko. To ni bil navaden pes. Bučko je bil majhen in bele barve, predvsem pa je znal zelo dobro govoriti. Vsak dan se je Luka zgodaj zjutraj prebudil samo, da je Bučka peljal na sprehod. Tudi, ko je prišel iz šole, ga je peljal na sprehod. Vsak dan se je z njim igral, zabaval in se pogovarjal.

Bližalo se je novo leto. Začele so se novoletne počitnice in Luka je lahko še več

Jana Dokl, 9. a

Ela Milošič, 9. b

časa posvetil Bučku. Dan pred novim letom je šel Luka s starši v trgovino po ognjemet za novo leto. Nekaj ur je samo manjkalo do novega leta, k Luku pa so prišli sošolci. Pojedli so večerjo in šli ven k Bučku. Novo leto se je bližalo, ognjemet je bil pripravljen, odštevali so sekunde in spuščali ognjemet. Na Bučka so čisto pozabili. Naslednji dan, ko je Luka šel k Bučku, ga ni bilo več. Luka je Bučka iskal celi dan, nikjer ga ni bilo. Čez tri dni se je Bučko vrnil in Luku povedal, da bo spet odšel, če bo še kdaj pozabil nanj, predvsem pa takrat, ko bo spet spuščal ognjemet. Bučko mu je še povedal, da ob ognjemetu zelo trpijo njegova ušesa.

Od tistega dne Luka ni več nikoli spuščal ognjemeta. Živeli so srečno do konca svojih dni.

Lan Milošič, 7. a

DEKLICA IN ČAROBNA PALICA

Pred davnimi časi je živela družina na koncu vasi, na koncu gozda.

V njej je živela deklica po imenu Lejla. Ker sta oče in mater delala cele dneve je Lejla ostala z babico. Nekega dne je babica odšla v gozd po palice za kamin. Lejla je bila ure in ure doma sama, a babice ni bilo nazaj. Mislila je, da samo nima sreče z iskanjem palic. Popoldan se je obrnila v noč, ko je Lejla ležala pred kaminom in gledala v uro. Nato se je odločila, da jo bo poiskala. Odšla je v gozd. Iskala in iskala je babico, a je ni našla. Noč se je prevesila v jutro, ko pa je ugotovila, da se je izgubila. Usedla se je pred drevo in solze so ji prekrile lice. Kar naenkrat je zagledala dim, ki se je valil v nebo. Vstala je in odšla za njim. Prišla je do stare hiše, v kateri ni bilo nikogar. Vstopila je in zagledala nek čudni predmet. Izgledal je kot navadna palica ampak s čudno obliko. Prijela jo je in kar naenkrat jo je poneslo v deželo, katero Lejla dobro pozna. Znašla se je v gradu iz pravljice Princeza na zrnu graha. Njena najljubša pravljica, ki ji jo je babica brala vsak večer. Potem pa je opazila neko staro gospo. Izgledala je kot babica. A naenkrat je samo izizginila. Čudno ji je bilo. Raziskala je cel grad. Babice ni našla in tudi princa in princeze ni bilo. Nato je pomežiknila in poneslo jo je ven iz gradu. Bil je že večer in poskušala se je vrniti domov, a ni mogla najti prave poti. Zato se je vrnila v kočo in spet vzela palico in pomežiknila. Spet jo je poneslo v pravljico, a v drugo pravljico. Zdaj je bila v Sneguljčici in sedmih palčkih. Nekaj časa je ostala, a se je začela dolgočasiti. Spet je pomežiknila, se ponovno znašla v koči. Tam je vzela v roke palico in jo prosila, naj jo vrne domov. Poneslo jo je nazaj domov, kjer so jo pričakali vsi - oče, mati in tudi babica.

Živeli so srečno do konca svojih dni s palico.

Alem Alagić, 7. a

FANT Z ZMAJEM

Pred davnimi časi, ko so še zmaji ljudi ustrahovali, je tam, za tistimi tremi gorami s snežnimi vrhovi, živel fant. V majhni koči sredi travnika. S sanjami, da bi postal vitez. Ime tega fanta je bilo neznano. Ko je odšel v vas po mleko in po kruh, ga je trgovec klical vsakič drugače, ampak to ga ni motilo. Zelo redko je odšel v vas, saj je imel doma vse potrebno. Čisto sam je skrbel zase. Zraven vsega pa je tudi sam treniral za viteza, saj ga niso sprejeli medse. Imel je meč, leseni ščit in lok. Nekega dne je zagledal jamo, iz katere so prihajali čudni zvoki. Strašno ga je zanimalo kaj je notri. In tukaj dragi moji se začne prava zgodba.

Torej vstopil je v jamo in zvok je bil vedno glasnejši. Kot, da bi nekaj mahalo s krili. Hitro je prijel meč in prižgal baklo. Stopil je naprej in zagledal malega zmajčka, ki je brezupno letal po jami. Ko ga je zmajček zagledal, se je skril in od njega se je zaslišalo: »Kaj hočeš, človek?« Fantu se je zdelo čudno, kako zmaja razume saj so in bodo zmaji vedno rjovel. Zato ga je fant vprašal: »Ali me razumeš?« In zmaj je odgovoril: »Ja. Čakaj, ti mene tudi razumeš?« Fant je pritrdil. Zmaj je zaskrbljeno pristopil do fanta in rekel: »Mi lahko pomagaš? Izgubil sem se in šel v jamo, kjer tavam že tri dni.« Fantu se je zmajček zasmilil, zato mu je odgovoril: »Ja, ne skrbi, pomagal ti bom.« »RES!?« Je rekel zmajček in fant mu je prikimal. Zmajček se ja razveselil. Ampak fant ni imel nobene kočije za prevoz do zmajskega gnezda, zato je dal zmajčka v vrečo in odšel v vas. V vasi je ukradel kočijo, parkirano ob gradu in hitro sta se odpravila na pot, ki je trajala sedem dni. In ko so v gradu po treh dneh ugotovili, da kočije ni, so stražo poslali, da ju ulovi. Zmajček in fant pa sta prispela do zmajskega gnezda. Vse je bilo črno in v plamenih vročega ognja. Vstopila sta in naenkrat je fanta podrl zmajski stražar, ki je zakričal: »Vsiljivca v gnezdu!« Glavni zmaj je prihitel in ob fantu zagledal svojega izgubljenega sina. Zarjovel je v stražarja, naj zmajčka in fanta izpusti. Ko ju je izpustil, je zmajček švignil do očeta kot strela in rekel: »Oči ta fant mi je pomagal priti domov.« In zmajčkov oče je rekel: »Kako ti je ime heroj, ki si rešil mojega sina.« Fant je rekel, da svojega ime-na ne pozna. In zmajčkov oče mu je dal ime fant z zmajem. Naenkrat so zaslišali grajsko stražo. Zmaj se je zapodil proti njim in vsi so se razbežali. KONEC!!!

»Tako si torej prišel v naše gnezdo, fant z zmajem?« »Ja, res je,« sem odgovoril. »In ti si rešil našega novega kralja, res si heroj.« Zahvalil sem se za ta laskavi naslov. Od takrat živim v zmajskem gnezdu. In vsi bomo tam živeli srečno do konca svojih dni.

Andraž Mršek, 7. a

PRAVLJICA BREZ NASLOVA

Nekoč je živel hudoben deček Mark. Kogar koli je videl, je brcnil, ozmerjal ali porinil. Vsi so se ga izogibali. Nekega dne je hodil po potki in ni opazil velike trhele veje nad sabo. Ustavil se je tik pod njo, da bi ponagajal mravljam, ki so prečkale cesto. Veja se je odlomila in mu padla na glavo. Mark je padel v nezavest. Ko se je

zbudil, je čutil buško na glavi, a se je vseeno vstal in šel nazaj v vas. Ko je prišel, je na začudenje ljudi vsakogar pozdravil. Kmalu je postal najbolj priljubljen deček v vasi.

Nekega dne je prišel mimo hudoben princ na črnem konju. Mimo je prišel Mark in ga prijazno pozdravil. Princ je takoj ugotovil, da je lahkoveren in ga bo hitro pre- tental. Rekel mu je, da v neki jami živi prijazen (misli je nesramen) zmaj, ki čuva zaklad in lepo kraljično, ki se pojavi šele, ko ves zaklad odneseš iz jame. Marku so všeč kraljične, zato se je hitro odločil, da pojde v jamo. Princ je rekel: »Če želiš, te jaz odpeljem do tja?« Mark je privolil. Ko sta prišla, je princ rekel: »No, zdaj pa prinesi ves zaklad iz jame.« PS: Princ je bil nor na zlato.

Ko je Mark prinesel na plan vso zlato, mu je princ naročil, naj gre nazaj po kraljično. Mark je ubogal in šel. Princ je, ko je Mark odšel za vogal, zaprl vhod v jamo, kar je zdreznilo zmaja, ki se je prebudil. Ko je Mark ugotovil, da ga je princ naplahtal je bil zelo jezen in se odpravil nazaj na površje. Na njegovo nesrečo je šel mimo zmaja, ki ga je začel loviti. Mark je komaj tekel pred njim. Ko je prišel do vhoda je ugotovil, da ga je princ pustil na cedilu. Obrnil se je in za njim je bil že zmaj. Vanj je bruhnil ogenj.

Mark je zoglenel ostal v jami. Ko so vaščani ugotovili, da je umrl, so bili zelo žalostni, princ pa je posmehljivo jahal na svojem vrancu z zakladom.

Ajda Brodnjak Ritoša, 7. a

OBTOŽEN PO KRIVDI

Nekega dne se je fant z vasi zbudil in pripravil za šolo. Po poti v šolo je zagledal plakat sebe. Na njem je pisalo: PAZITE SE GA! VČERAJ JE OROPAL TRGOVINO. NAGRADA ZANJ JE 1000€. Vedel je, da so ga z nekom zamenjali in ni hotel zaiti v težave, zato je odšel domov. Vzel je stvari, a preden je odšel, mu je nekdo pozvonil. Pogledal je skozi okno in videl policijo. Ustrašil se je in odšel skozi zadnja vrata hiše. Zbežal je na najvišji hrib za vasjo.

Po poti na hrib je zagledal poseben kovanec, vzal ga je. Prišel je na vrh. Preden si je uspel odpočiti je zagledal policijo. Ker se mu je policija približevala, se je premikal proti robu hriba, nenadoma je padel, stopil je čez rob. V zraku se je tesno prijel kovanca in si zaželel, da bi imel krila. In jih je tudi dobil, pristal je na travnik. Ostal je cel, brez poškodb. Sam ni mogel verjeti, kaj se je zgodilo. Malo se je razgledal, našel je skrivališče. Pogledat je šel. Opazil je tistega, ki je zares oropal trgovino. Rekel mu je: »Lovijo me, ker mislijo, da sem ti.« Pravemu krivcu je postalo žal, zato je rekel: »Oprosti, nisem ti hotel uničiti življenja. Predal se bom policiji.« In res se je. Verjetno zato, ker je fant močno stiskal kovanec v roki in si zaželel, da bi se zanj vse dobro končalo.

Kriminalca so policaji odpeljali v zapor, fant pa se je vrnil v svojo vas. S seboj je odnesel kovanec.

Teo Kostanjevec, 7. a

Tine Holc, 3. a

KAČA, KI JE VEČ V ZRAKU KOT NA TLEH

Nekoč, pred davnimi časi, za devetimi vodami in devetimi gorami, tri hiše od Kokošnjaka, je večino svojega časa preživljala kača. A ta kača ni bila samo navadna kača, bila je posebna. To je opazila tudi njena mama, ko je štela samo tri leta. Vedno bolj, ko je rasla, bolj je postajala posebna. Ni imela veliko prijateljev, saj so ji pravili, da je čudna. A kača ni bila čudna, le drugačna je bila. Pri devetih letih so ji iz hrbta začela rasti krila. To je bilo za kačo nenavadno. Ko jo je mama peljala k zdravniku, ji ta ni znal pomagati. Ko je kača rekla, da želi poleteti, jo je zdravnik začel zasmehovati. Kača je bila žalostna in tri dni ni prišla iz svoje sobe. Večino časa je bila osamljena, saj v šolo ni hotela hoditi. Ko je odrasla, je odšla v daljne kraje, da bi se naučila leteti. Ko je prišla do kokošnjaka, je kure prosila naj jo naučijo leteti. A kura je dejala: »Kako te naj naučimo leteti, če še me ne znamo?« Tri minute je sedela žalostna kot kup nesreče. A nato do nje stopi stara modra kura. Pove ji, da tod mimo velikokrat letijo ptice, ki se pozimi selijo v tople kraje. In nato jo podučí osnove letenja, katere je ugotovila, ko je opazovala ptice. In kača jo je pozorno poslušala. Za tem je vsak dan vadila letenje. Velikokrat je padla, a se je vsakič pobrala. Po dolgih letih vaje in trdega dela, ji je na lepo soboto vendarle uspelo poleteti. Dolgo je jadrala med oblaki in srečevala začudene poglede ptic. Odtlej je vsak dan letela. Na tla je prišla samo toliko, da je jedla. Ko je postajala starejša, so ji pohajale tudi moči. Ko se je tako utrudila, da ni več mogla leteti, se je ulegla in zaspala.

Nekateri pravijo, da je to le mit, ampak kako vedo, če še niso videli.

Teo Potočnik, 7. a

PLANJA IN ČAROBNA ROBIDA

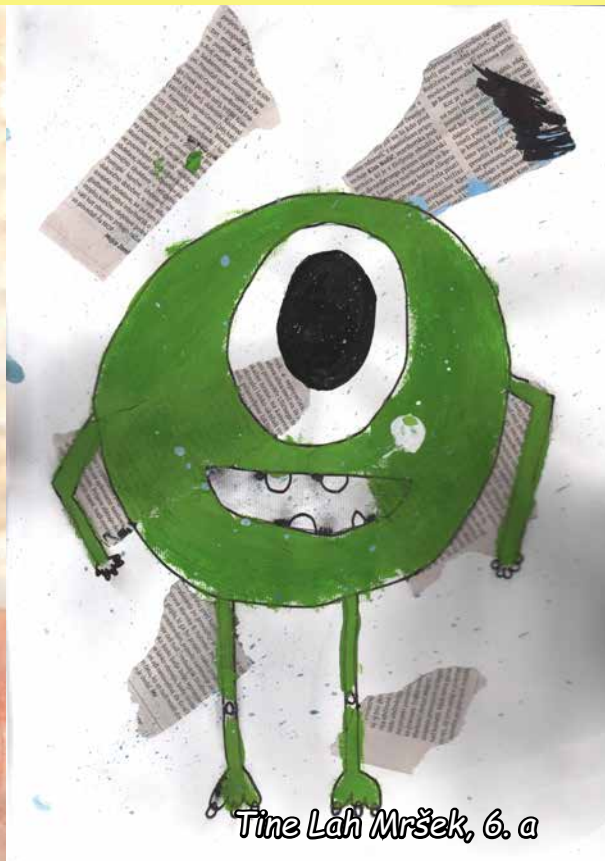
Ob nekem gozdu je stala vas. Toda na tej vasi ni bilo ničesar čudežnega ali nevsakdanjega. Okoli nje je bilo zazidano visoko in močno obzidje, ki so ga njeni prebivalci zgradili, da se obranijo nevarnostim. Bila je čisto običajna vas, s čisto običajnimi vaščani. No, niso bili vsi vaščani takšni. Izjema je bilo dekle, staro približno dvanajst let. Od drugih vaščanov se je razlikovalo po tem, da je vedno našlo kakšno novo stvar ali nov način, kako lažje in hitreje opraviti neko opravilo. A to se je prebivalcem vasi zdelo čudno. Temu dekletu je bilo ime Planja.

Že njeno ime se je zdelo vaščanom čudno in se je po njihovem mnenju čisto skladalo z njenim nesprejemljivim vedenjem. Nekega dne je Planja želela jesti robide. Mater je vprašala, kje rastejo, saj jih ni nikjer našla pa čeprav je preiskala že skoraj celo vas. »Robide rastejo samo v gozdovih«, je odvrnila mama. »V naši vasi pa jih ne boš našla.« Planja se je razočarano odpravila na tržnico po sadje. Po majhni poti mimo majhnih koč, v katerih so živeli vaščani. Pogled ji je zastal na obzidju. Tedaj jo je prešinilo. »Seveda!« je navdušeno kriknila Planja. »Izven obzidja zagotovo kar mrgoli gozdov. Zakaj bi se zadostila z običajnim sadjem, če lahko grem pogle-

dat v gozd in si naberem robide!» je še bolj navdušeno dodala. Vaščani, ki so se mimogrede potikali po tržnici, so se kar zgrozili. »Se ne moreš enkrat zadovoljiti s tem, kar imaš?» so se jezili nanjo. »Zakaj misliš, da smo zgradili obzidje, če ne bi bilo nevarno?» je vreščala neka gospa. »Niti eden od nas si še ni upal prečkati obzidja,« se je oglasila druga. »Kako pa veste, da je tako nevarno, če niste prečkali obzidja?» je užaljeno izjavila Planja, nato pa se obrnila na petah in odšla. Vendar ni bila namenjena domov, temveč proti obzidju. »Bom jim že pokazala, ko se domov vrnem s polno košaro robid!« se je sama pri sebi bodrila Planja. Obzidja ji ni bilo težko preplezati, saj je bila gibčna in urna. Niti par minut ni minilo, ko je prišla do roba gozda. A na tem gozdu je bilo nekaj veliko bolj drugačnega kot pri gozdovih, kakršne si je predstavljala. Gozdovi iz zgodb, ki jih je govorila mama in s katerimi so jo strašili vaščani so bili strašni, temni in polni divjih zveri, ki bi jo lahko vsak čas raztrgale na koščke. A ta gozd je bil drugačen. Pokrajina je bila čudovita. Vse je zeleno cvetelo, rože so omamno dišale in vse je izgledalo prav čarobno. Deklica je bila zelo navdušena, saj je našla grm robid. Nabrala jih je za celo košaro in že hotela oditi, ko je našla neko izredno čudno robido, ki se ni ujemala z ostalimi, saj je oddajala magično zeleno svetlobo, a je izgledala najboljše in najokusnejše od vseh. Odločila se je, da jo bo vzela in jo spravila v košaro. Bila je tako prevzeta nad lepotami gozda, da ni opazil, a kako natančno je bila narejena potka, po kateri se je prebijala po njem. Bila je tako natančno narejena, da jo je zagotovo izdelal človek. A čudno je bilo, da še nobeden iz njene vasi ni prečkal obzidja in tako ni mogel niti blizu gozdu, okoli pa ni bilo nobenih drugih vasi. Torej nekje tukaj živi še nekdo! V trenutku, ko je to ugotovila pa je v bližnjem grmovju zašelestelo listje. Zvok je bil vse glasnejši in Planja je stekla do prve jase, ki jo je videla. Ob njej je tekel potok. Odložila je košaro gob, jagodičevja in robid, ki jo je nabrala prej in sunkovito zagrabila najbližjo palico, da bi se branila. Malo ji je bilo žal, da ni poslušala vaščanov, saj je možno, da jo bo zaradi tega pogubilo. In tedaj je nekaj izjemno čudnega skočilo iz grmovja. Planja je zakričala, potem pa ugotovila, da ji obiskovalec ne bo naredil nič žalega. To bitje je izgledalo prav tako magično kot gozd. Imelo je obraz podoben jelenu, vendar precej večje oči. Njegovo glavo so krasili majhni rogovi ter krasen smaragd, poleg katerega je imel še starodavne vzorce iz draguljčkov. To, kar ga je delalo posebnega pa so bili velika krila in gost ter košat rep. »Saj si kar prikupen,« mu je odvrnila Planja. »Hvala!« je prav ponosno odgovorilo bitje. Dekle je zdaj še bolj zakričalo, saj se ji ni niti sanjalo, da lahko njen obiskovalec govori. S tem je ustrašila še jelenčka, ki je prav tako začel kričati. Planja si je čez nekaj časa opomogla in se poskusila opravičiti: »Oprosti, nisem vedela, da lahko govoriš.« »Seveda lahko govorim,« je dejalo bitje. »V Forestlandiji lahko vsi govorimo.« »Čakaj, kaj sploh si?» je zanimalo Planjo. »Sem starodavno bitje lisavček,« je nepotrpežljivo odgovorilo bitje. »Ime pa mi je Sprint.« »Me veseli, a zakaj si tako nepotrpežljiv, se ti mudi ali kaj takega?» je zanimalo Planjo. Zdaj je Sprint govoril še bolj nepotrpežljivo: »Hitro, pohitiva, preden bo prepozno!« je rekel in Planjo potegnil za seboj. »Kam pa se ti tako mudi?» se je zdaj razburila Planja. »In zakaj mene vlečeš s sabo?» »Ni časa za pojasnilo,« je rekel Sprint, ki se še vedno ni

Ela Holc, 8. b

Tine Lah Mršek, 6. a

Gal Hlupič, 5. b

Pia Peršuh, Gal Hlupič, 5. b

umiril. Najprej sta hitro hodila, nato pa sta začela kar teči. Sledila sta potoku, vse do kraja, kjer je gozd začel temneti. Zdaj je postajal vse bolj podoben takim gozdovom, kot jih je omenjala Planjina mama. Na nekem mestu pa se je potok kar nehaj, prav tako tudi pot, po kateri sta hodila. »Kako kull!« je bila čisto navdušena deklica. »Ampak, kako je to mogoče?« »Počakaj,« ji je rekel Sprint, ki je bil še vedno kar razburjen. »Odpirilis portalis!« je razločno zakričal proti koncu potoka. V trenutku, ko je to izustil, se je ob točki konca poti in potoka pojavil čaroben portal. Izgledal je kakor črna luknja le, da je oddajal zeleno svetlobo namesto črne. Planja ni mogla verjeti svojim očem. Bila je tako očarana nad to neverjetno magijo, da je pozabila, da se ji je ta zelena svetloba zdela znana. »Osupljivo, ne?« je malo bolj pomirjeno dejal lisavček. Planja je skupaj s svojim novim prijateljem vstopila v čudovit portal. Bila je zelo vznemirjena, saj jo je prav zanimalo, kaj se skriva znotraj tega osupljivega pojava. »Še nikoli nisi uporabila portala?« je zanimalo Sprinta, ki se mu je zdelo čudno, da je tako na trnih zaradi tega. Planja je bila še bolj zmedena: »Čakaj, ali to tukaj uporabljate pogosto?« »Seveda, v Forestlandiji je to približno tako pogosto, kot vrata, le da te lahko odpeljejo v zelo oddaljene kraje. In to tako hitro, ne da bi samo mignil s prstom,« je odgovoril lisavček. Čez samo trenutek sta se pojavila v nekakšni sladkorni deželi. Namesto dreves so ob rožnati travi stale lizike, potka je bila narejena iz vafjev in ob njej so stali bonboni, ki so izgledali kot ograja. Zdaj je bila Planja še bolj očarana in se ni menila za Sprintova opozorila naj pohiti, saj nimata več veliko časa. »Zakaj nama zmanjkuje časa?« je neresno vprašala Planja, ki je bila z mislimi čisto drugje. »Saj lahko ostaneva tukaj in se sprostiva,« je dodala medtem, ko je pila iz jezera vroče čokolade. »Ojoj, čisto sem pozabil!« je kriknil Sprint, ki ga je zdaj že čisto razganjalo od skrbi. »Sladkorna hipnoza!« »Kaj?« je zasanjano rekla Planja in gromko rignila. »Sladkorna hipnoza je, kadar bitje, ki ne domuje v Forestlandiji, nezaščiten prečka portal in takoj, ko se dotakne tal v sladkorni deželi, izgubi pamet oziroma se obnaša čisto neumno ter hoče na vsak način ostati v sladkorni deželi,« je razlagal zaskrbljeni lisavček, čeprav vedoč, da ga Planja ne posluša. »Kako jo bom spravil stran od tu?« si je sam pri sebi rekel Sprint, nato pa je dobil idejo. »Čoko pridi sem!« je zaklical lisavček. Čez nekaj časa je od nikoder priletel majhen netopirček, ki je izgledal kot čokolada. Imel je majhno rdečo kapico in moder nahrbtnik. Z visokim glaskom je zacvilil: »Kaj je, Sprint?« »Hej prijateljček, potrebujeva te,« je rekel Sprint. »Pomagaj mi jo spraviti iz sladkorne deže!« S skupnimi močmi jima je uspelo zasanjano Planjo spraviti do roba temnega gozda. Bila je čisto zmedena, saj se ni spomnila, kako je prišla tja. »Čakaj, kje sem?« je bila zmedena Planja »In kdo si ti?« »Jaz sem Čoko,« je radostno zacvilil mali netopirček, saj je imel rad pozornost. »S Sprintom sva te spravila sem, saj si bila hipnotizirana.« »Bila sem ... kaj?!« se je razburila Planja. »Ni časa za vprašanja,« je odvrnil Sprint. »Pohiteti moramo do gradu!« Planja se je komaj zdaj zavedela, da stojijo ob robu temnega gozda, ki je obkrožal veličasten, vendar zastrašujoč grad, okoli katerega so grmele strele. »Kako pa smo se znašli tukaj?!« je vprašala Planja. »Saj sem rekel, da ni časa za vprašanja!« je bi ponovno razburjen Sprint. »Pohite-

ti moramo do gradu, razložila bova med potjo.« Pobrali so šila in kopita in se, kakor hitro so pač mogli, odpravili po gozdu do gradu. »No, stvar je taka ...« je začel lisavček ... »Našo deželo je zavzela zlobna vilinka, ki je bila drugačna od drugih vilincev. Ker so jo zasmehovali, se norčevali iz nje in je niso sprejeli take kot je bila, je razvila negativna čustva. Bila je zelo jezna na vse, ki je niso razumeli, zato je ta negativna čustva uporabila proti njim, v prid zla. Zato zdaj škoduje vsej Forestlandiji in potrebujemo nekoga, ki jo bo razumel, nekoga, ki je tak kot ona.« »Ampak jaz nisem zlobna!!« se je razjezila Planja. »Vem, ampak si bila, tako kot ona, nerazumljena in mogoče lahko to uporabimo, da jo premagamo,« jo je poskušal prepovoriti Sprint. Zdaj je bila Planja čisto vsa iz sebe. Kako ne bi bila, če ji je magično bitje pravkar reklo, da mora premagati čarovnico, ki je verjetno vsaj trikrat močnejša od nje. Bilo jo je zelo strah. Ob sebi je še vedno stiskala svojo košaro in palico, s katero se je poskušala braniti proti Sprintu. Ni minilo dolgo in že so prispeli do zastrašujočega gradu. V strahu so vstopili in Planja si je poskusila vase viliti čim več moči in poguma, da se bo lahko spopadla s strašno čarovnico. Po stopnicah se je spustila lepa ženska, a je bil njen videz zavajajoč. Imela je rdeče-črna metuljeva krila, dolgo črno obleko, rogove, in bele oči. Njeni lasje so bili črni, z vijoličnimi prameni in so ji segali do pasu. »No,« je spregovorila, 'tukaj je torej ta bojevnica, ki naj bi me premagala.« Planjo je prezirljivo pogledala, nato pa se začela zlobno krohotati. Preden ji je lahko Planja kaj zabrusila nazaj, se je na njih iznenada spustila kletka, ki je prišla od nikoder. Družčina se je prestrašeno spogledala nato pa na vse moči poskušala pobegniti. Na žalost jim ni uspelo. »Pripravite se, da boste žrtve za veliko nevihto, ki jo nameravam priklicati. Ta nevihta bo tako gromozanska, da bo pogubila celo Forestlandijo!« Spet se je začela zlobno krohotati. Sprint je poklapano sedel v kletki kot kup nesreče, češ da mu ni uspelo, mali Čoko pa je cvilil še bolj glasno in v še višjem tonu kot prej. Planja pa se je poskušala spominjati lepih trenutkov, ki jih je doživela tisti dan, tedaj pa se je spomnila tiste robide. Tiste, ki je bila tako drugačna od vseh ostalih. Pobrskala je po košari in jo našla. Nekaj ji je govorilo, naj jo poje. Odločila se je, da bo to upoštevala, saj bo lahko prvič in očitno tudi zadnjič končno okusila robido. Takoj, ko jo je dala v usta, se je ovila v nekakšen oblak dima. Okoli nje se pojavila velika gmota svetlobe, ki je skoraj zaslepila vse, vključno z zlobno vilinko. Ko je spet odprla oči, je bila oblečena v čudovito zeleno obleko, ki se je ob koncih bleščala. Obute je imela zelene škornje, na obrazu pa je imela čudovito masko in podoben starodavni vzorec kristalov, kot Sprint. Njeni lasje so bili speti v visok čop in so se občutno podaljšali, v njih pa so bili tudi zeleni prameni. Planja pa sploh ni opazila čudovitih in veličastnih metuljevih kril, ki so bila črne in zelene barve ter so plapolala v vetru. Močan sij svetlobe je tudi razblinil kletko, v kateri so bili ujeti. Robida je dala Planji tudi čarobne moči, ki jih še ni poznala in ni vedela, da jih sploh ima. Dotaknila se je čarovnice in naenkrat videla majhno deklico, staro približno toliko kot ona. Njeni lasje so bili zelo dolgi in v njih je imela vijolične pramene. Deklica se je zatekla v temen gozd in ihtela. »Kaj sem naredila narobe?« je hlipala. »Zakaj me ne sprejmejo takšne, kakršna sem?« Sesedla se je na jasi in zagledala črn kristal, ki

Emma Sartor, 8. a

jo je vabil k sebi. Oddajal je zelo negativno energijo in zloveščče šepetal: »Pridi in jim pokaži, kar si zaslužiš. Kaznuj jih za svoja hudodelstva.« Objokano dekle je seglo po kristalu in ... »NEEEEE!« je zakričala Planja in se spet znašla v čarovničnem gradu. Dvakrat je pomežiknila in zagledala ogrlico s črnim obeskom na čarovničnem vratu. Pograbila ga je in ga razbila. Čarovnica je zakričala, nato pa se spremenila v majhno deklico, ki je izgledala natanko taka, kot tista, ki jo je videla Planja. Do planje sta pritekla Čoko in Sprint. »Uau, dobila si super moči!« je veselo zacvilil mali netopirček, ki je spet razigrano letal po sobi. »Kako si vedela, da je kriv tisti kristal?!« je zadihano vprašal Sprint, ki mu je končno odleglo. »Mislim, da mi je tista robida dala moč, s katero sem videla, kako je čarovnica postala zlobna.« »Uuuuuu, torej vidiš, kaj ljudje razmišljajo, ko se jih dotakneš? Kako kullll!« se je spet vmešal Čoko. »Nekaj takega ja,« se je zasmejala Planja. »Ojoj, a nismo na nekoga pozabili?« se je spomnil Sprint. Poleg njih je sedelo dekle, ki je začudeno srepelo vanje. »Ne boj se, konec je,« ji je rekla Planja. »Razumem, da te niso sprejeli, takšne, kakršna si, saj se je to zgodilo tudi meni. A včasih je drugačnost dobra, kot na primer tista robida, ki sem jo pojedla, da sem dobila moči. Točno tista, ki se ni skladala z drugimi, je bila čarobna. Nikar si ne beli glave s tem, če te ne bodo sprejeli in se boš počutila odrinjeno. Vse zahteva svoj čas in boš morda prav ti tista, ki bo nagrajena.« Planja ji je nato podala roko, ki jo je z nasmeškom sprejela.

Vsi skupaj so se vrnili v vas, kjer so jih vsi začudeno gledali. Tisti vaščani, ki so Planji rekli, naj ne prečka obzidja, so se sramovali in si niso niti upali pogledati iz hiše. Planja pa je imela končno prijateljico, ki so je razumela in tudi veliko gozdnih prijateljev, ki sta jih spoznali v Forestlandiji. Tako so živeli srečno do konca svojih dni.

Nika Vidovič, 7. a

ČUDEŽ IZ OMARE

Zbudila sem se. Jutro je bilo dolgočasno. Vsi so še spali. Mene pa je privabil pogled v omaro.

Odprla sem omaro in zagledala lepo obleko, ki je tam še nisem videla. Bila je svetlo modra s temno modrim svilenim pasom. Na kratkih rokavih so bili srebrni volančki. Volančki so bili tudi na spodnjem delu krila. Seveda sem si jo oblekla. V tistem trenutku sem se počutila čudovito. Kar naenkrat sem pristala v lepo okrašeni plesni dvorani. Tam je bila množica ljudi, ki so bili prav tako lepo oblečeni. Z menoj so plesali tudi vsi ostali. Ko smo se utrudili, smo imeli veliko pojedino. Na koncu smo dobili mojo najljubšo jed, sladoled z jagodami.

Ura je odbila polnoč in kar naenkrat sem priplesala nazaj v svojo posteljo. Dan je bil čudovit, nič več dolgočasen in vedno mi bo ostal v spominu.

Živa Grdiša, 4. a

ČUDEŽEN OBLAK

Nekega dne je bil na nebu samo en oblak. Vendar je bil čaroben. Iz njega ni deževalo, ampak so padale vreče zlata.

Nekega dne se je oblak ustavil nad majhno kočo, v kateri je živel reven fant po imenu Peter. Iz oblaka so začele padati vreče zlata. Od takrat Peter ni bil več reven, temveč zelo bogat. To novico je izvedel zloben in zelo pohlepen kralj. Ta oblak je hotel le zase. Šel je do Petra. Hotel mu je vzeti oblak, vendar je oblak njega in njegovo vojsko, vrgel v neuničljivo ječo iz zlata. Kralj se ni mogel rešiti iz te ječe, niti s sulicami niti z mečem. Oblak je ječo s kraljem poslal daleč v stran od Petra.

Tako je Peter živel srečno do konca svojih dni.

Gašper Korošec, 3. b

ŠTIRJE ZAJČKI

Nekoč so živeli štirje zajčki. Šli so se igrati na travnik. Naenkrat se jim je približala mačka. Vprašala jih je, zakaj se igrajo na njenem travniku. Zajčki so zajeceljali, da niso vedeli, da je njen travnik. Mačka jim je zagrozila, da jih bo začela loviti, če ne gredo dol. Zajčki so bili malo trmasti in je niso ubogali. Mačka jih je začela loviti. Bili so v velikih težavah. Naenkrat so se zaleteli v nevidno drevo. Za trenutek so zaspali. Mačka jih ni več videla, zato je odšla. Ko so se zbudili, so spet bili doma.

Tako so srečno živeli, do konca svojih dni.

Gea Cartl, 3. b

ČAROBNO DREVO

Pred davnimi časi je stalo čarobno drevo.

Otroci so se hodili igrati na travo in plezati na drevo. Nekega dne so prišli gozdarji in hoteli posekati drevo. Drevo se je jokalo, ampak gozdarji so ga vseeno posekali. Naslednji dan so gozdarji razžagano drevo dali na kup. Celo leto so kosi drevesa ostali na kupu. Po letu dni so se debla zbrala v veliko pošast. Ta pošast je imela noge velike kot bloki, roke pa kot hiše. Nekega dne je ta pošast šla po vasi od hiše do hiše in podrla vse hiše, v katerih so živeli gozdarji. Ko je prišla do zadnje hiše v vasi, je videla otroke. Otroci so jo prosili, naj ne podre njihove hiše. Pošast je uresničila njihov prošnjo. Rekli so tudi, da bodo gozdarji posadili druga drevesa. Eno leto so rastle. Naslednje leto so otroci spet začeli plezati na njih. Medtem, ko so se zabavali, je prišla čarobna vila in začarala njihove hiše nazaj v lepe tople domove. Razžagano drevo je ugotovilo, da je včasih dobro, da te razžagajo. To je dobro zato, da se otroci lahko igrajo na boljših in trših drevesih.

Mia Madjar, 3. b

ČAROBEN SVET

Nekoč pred davnimi časi sem, kot po navadi, pomagala škratom.

Naenkrat se je nad mestom pojavil tornado. Ker sem vila, sem mislila, da lahko ustavim tornado. Ugotovila sem, da mi zmanjkuje moči. Na pomoč so prišle še druge vile in premagale smo tornado. Škrati so priredili zabavo.

Živeli smo srečno, do konca svojih dni.

Iza Lazić, 3. b

ZOBEK MLEČKO

Nekoč je živela prijazna punčka Pika.

Piki se je zelo majal mlečni zob po imenu Mlečko.

Nekega lepega dne je z mamico odšla k zobozdravnici. Ta je bila zelo prijazna. Piki je pokazala vse pripomočke in zdravila. Nato ji je izpulila zob.

»Av, aaav ...« je zajavkala Pika.

»Tako, zdaj pa imaš svoj zobek Mlečko. Nastavi ga pod vzglavnik,« ji je dejala zobozdravnica ter ji zob dala v vrečko.

Z mamico sta se odpeljali domov. Zvečer je Pika nastavila zobek Mlečko pod vzglavnik.

Ponoči je prišla miška Zobiška in pogledala pod vzglavnik. Odprla je škatlico ter pogledala vanjo. Zagledala je zobek Mlečko, ki je bil brez ene same luknjice. Dala ga je v svojo vrečo, v zameno pa je Piki nastavila zobno ščetko in zobno pasto. Nato je tiho odšla.

Zjutraj se je Pika zbudila. Našla je darilce. Zelo se ga je razveselila.

Mia Varnica Predikaka, 3. a

ČUDEŽNE ŽIVALI

Pred davnimi časi je živela deklica. Ni imela mame in ne očeta. Živela je v gozdu čisto sama.

Nekega dne je šla malo raziskovat. Ujela se je v past in se ni mogla rešiti. Spraševala se je, zakaj ravno jaz. Nato so prišle čudežne živali. Zajček, ki ima moč vlečenja in lisica, ki ima moč, da pričara preprogo. Zajček jo je potegnil iz pasti. Lisica je pričarala preprogo in deklica je bila rešena. Odpravila se je proti domu.

Živela je srečno do konca svojih dni.

Mia Majerič, 3. b

Gaja Urek, 6. a

PRINCESA LILI

Nekoč pred davnimi časi je živel zelo lepa princesa, ki ji je bilo ime Lili. Nekega dne jo je zlobni čarovnik začaral v srno. Z njo je v živali začaral celo kraljestvo. Živali so se preselile v gozd. Naselile so se na lepo jaso. Kmalu jim je začel nekdo nagajati. Metal jim je sadje, vse razmetal in tako naprej. Nekega dne so šli iskat zelišča v gore. Šli so v jamo. Kmalu so zaslišali ropotanje in ko so se ozrli, so videli, da so ujeti. Poskušali so se rešiti, a jim ni uspelo. Prišel je vilinec in jim dal kroglo, ki lahko vse uniči. Uporabili so jo na kamnih. Potem so ujeli zločinca in ga kaznovali. Vilinec je vse živali spremenil nazaj v ljudi. Princesa in vilinec sta se zaljubila.

Poročila sta se in živel srečno, do konca svojih dni.

Dorina Bali, 3. b

KRALJESTVO SRNE IN VEVERICE

Za devetimi gorami sta živel kralj in kraljica. Imela sta dve princeski. Princeski sta bili zelo posebni. Lahko sta se spremenili v srno ali veverico. Zelo radi sta se sprehajali po gozdu in se pogovarjali z živalmi. A nekega dne se nista vrnila domov. Kralja in kraljico je zelo skrbelo. Pogledala sta v čarobno kroglo. Videla sta ju ugrabljeni. Hitro sta šla po čudežno miško. Takoj ju je šla rešiti. Ko je prišla v gozd, se je spremenila v medveda in ju rešila.

Ema Kukovica Čačković, 3. b

NAROBE DAN

Zjutraj sem se preoblekla v pižamo in povečerjala . Nato pa sem poslala mami-co in atija v šolo , jaz pa sem se odpravila v službo . V službi me je šef prosil, da danes delam 1-krat manj časa in bom plačana dvojno. Ko sem prišla domov sem brala video igro . Prišla sem do levela, ki ti odšteje točke. Imenuje se bonus level . Ko smo pojedli večerjo, smo se odpravili na jutranji sprehod . Ko smo se vrnila, smo odšli v posteljo in spali kot sove.

Zara Rižnar, 4. a

ČUDEŽNI DEŽ

Nekoč je živel deklica z imenom Jana. Odpotovala je na drugi konec sveta in našla ... Našla je čudežno deželo. Videla je bonbonast dež. Ni mogla verjeti svojim očem. Hodila je še naprej po čudežni deželi in ni našla konca. Tako je v čudežni deželi živel do konca svojih dni.

Hana Rojs, 4. a

MALA MUCKA LILI TER MALA MUCKA TAČKA

Nekoč, pred davnimi časi, je živela mama Pika. Bila je mačka, ki je imela 8 mladičkov. Ena od njih je bila mala mucka Lili, druga pa Tačka. Mama Pika je imela vse mladičke zelo rada. Nekega dne pa se je zgodilo, da je vse, čisto vse mladičke, lastnik zavrzel.

Na vso srečo sta se Lili in Tačka našli. Skupaj sta hodili in tekali po neznani cesti.

Pa ju je našel veterinar. Odpeljal ju je v ambulanto, kjer ju je pregledal in poslal v zavetišče. Tam ju je bilo zelo strah, saj ni bilo mamice zraven. Spraševali sta se, kje sta. Bili sta stari komaj dva meseca, kot dve majhni kepici.

Ponoči pa, ker na oknu ni bilo rešetk, sta lahko pobegnili. Po stari vrvi sta splezali na okno in skočili ven. Zunaj sta opazili še ograjo, ampak to zanju ni bila nobena težava. Splazili sta se pod ograjo in se malo razgledali naokrog. Na cesti je bili veliko avtomobilov.

»Pa saj ne misliš, da bi šli preko ceste?« je vprašala Lili.

»Ja, pa bova morali,« je odgovorila Tačka.

»Če pa je toliko avtomobilov!« se je oglasila Lili.

»Druge poti ni,« ji je odgovorila Tačka

Počakali sta, da je bila cesta prosta in se zelo hitro odpravili.

Dolgo sta hodili in nato pred seboj zagledali jamo. Odločili sta se, da bosta vstopili. Tam sta srečali svojo sestrico Bučko. Zelo sta se je razveselili. Skupaj so se odločile, da bodo v jami prenočile. In res so. Zjutraj so se odpravile na pot. Tako zelo, zelo dolgo so hodile. Čez zimo, pomlad, poletje in jesen.

Nato so srečale hrčka, ki jih je povabil k sebi in jim ponudil hrano in prenočišče. Skupaj so pojedli piškote in popili čaj. Naslednje jutro so si skupaj pripravili zajtrk. Mucke so se zahvalile za povabilo in pogostitev ter se odpravile dalje. Hrček jim je mahal v slovo.

Na pločniku so nato srečale prijazno punco, ki je sprehajala kužka. Opazila je izgubljene mucke in odhitela v trgovino. Hitro se je vrnila s kletko za mucke. Muckam je nadela ovratnice in jih dala v kletko ter jo zaprla. Z njimi je hodila naprej po pločniku. Punca je nato opazila, da so se izgubili. Na srečo je bila blizu stojnica z zemljevidi. Enega si je sposodila, ampak kaj, ko je bil ves polit, tako da se ni točno videla pot. Mucka Tačka je puncici s smrčkom pokazala na tablo, na kateri je pisalo Mestni Vrh.

Nato so zavile v ulico ter dolgo hodile, da so prispele do doma. To je bil njihov novi dom, v katerem so na suhem in toplem še dolgo, varno živele.

Mia Varnica Predikaka, 3. a

Neža Gašparič, 7. b

Špela Kokot, 7. b

Zaja Postružnik, 7. b

Alja Sedič, 7. b

RADOVEDNI VITEZ FERDINAND

Za tremi goram in tremi vodami se je rodil radovedni Ferdinand, ki je imel rad viteze.

Eno noč sta mu mama in ati pripovedovala o velikem senčnem zmaju, ki ga še ni nobeden nikoli videl. Ko je bil Ferdinand star 10 let, se je začel šolati za viteza. Dolgo se je šolal in pri 21 letih postal vitez. Za njegov 23 rojstni dan je zmaj spet napadel, hiše so gorele, smodnikov sodi so pokali po celem mestu. Župan mesta je bil prestrašen in hkrati jezen zaradi škode mesta. Zbral je viteze in jim naročil, naj ubijejo zmaja in mu prinesejo njegovo glavo. Tisti, ki bo to naredil, bo nagrajen s 1000 zlatniki. Prvih 10 vitezev je šlo na goro, na kateri je živel senčni zmaj. Nobeden od njih se ni vrnil. Župan je bil besen in prestrašen zaradi moči in nevarnosti tega senčnega zmaja. Tedaj se je Ferdinand odločil, da bo poiskal in pokončal tega zmaja.

Šel je na veliko, nevarno, dolgo potovanje. S seboj je vzel veliko orožja, hrane in pijače. Vse to je naložil na konja, s katerim je potoval. Ko je začel, je videl kresničke, temo, gozd in lisice. Šel je naprej, a skoraj nič ni videl. Ta trenutek se je spomnil, da ima lanterno. Z lanterno je videl bolje in bilo je bolj svetlo. Ko je bilo dve zjutraj, se mu je spalo, zato je v gozdu postavil zavetje iz vej in dolge trave. Zakuril je ogenj, da se je pogrel. Naslednji dan je pot nadaljeval. Na poti je srečal škrate, ki so mu povedali, da bo moral na poti prečkati še tri gore, da bo prišel do gore, na kateri gnezdi senčni zmaj. Ampak opozorili so ga, da se bo mogel boriti z volkovi in goblini, da pride preko gora. In bilo je res. Čez nekaj ur je srečal volkove, ki so ga gledali nesramno, kakor da je njihov plen. Bili so lačni, zato so ga napadli. Iz konja je vzel sulico in začel mahati proti njim. Takrat se je spomnil, da jih bo morda ogenj prestrašil. Vzel je dolgo palico in jo prižgal. Volkovi so se ustrašili in pobegnili. Naslednji dan je bil že na prvi gori. Na polovici druge gore je iz velikanške jame prišel velik jeti. Imel je steklo in ga obrnil proti soncu, sončna svetloba se je odbila od stekla naravnost v jetija in ga prestrašila. Ta je hitro pobegnil v jamo. Prečkal je drugo goro. Na poti do tretje gore ga je napadlo 9 goblinov. Goblini so bili majhni, a zelo hitri. Hiter pa je bil tudi Ferdinandov konj, s pomočjo katerega jim je zbežal. Prečkal je še tretjo goro. Končno je zagledal ne majhno, ne veliko goro, na kateri je gnezdil senčni zmaj.

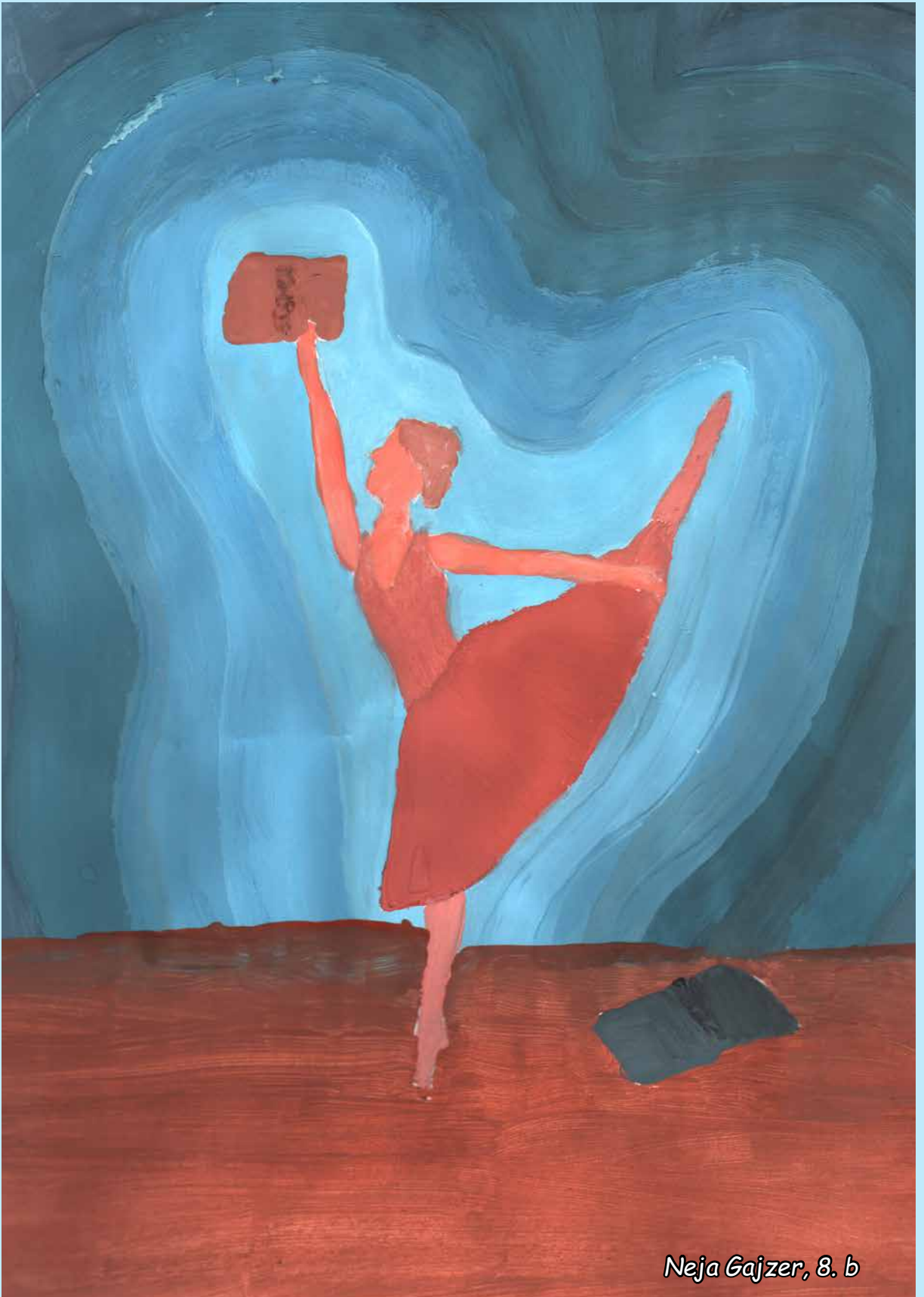
Zagledal je gnezdo, v njem so bila tri jajca. Zmaj se mu je zasmilil. Šel je v jamo, zmaj se je prestrašil. Začel je bruhati ogenj. Vitez Ferdinand ga je pomiril in kaj kmalu sta postala prijatelja. Skupaj sta odšla nazaj v mesto. Meščani so z zmajem postali prijatelji in zavezniki. Ferdinand je vseeno dobil 1000 zlatnikov.

Aleksander Kaučevič, Jaka Senčar, 5. a

EINE KLEINE HEXE UND EIN GROßES ABENTEUER

Es war einmal eine kleine Hexe Lara. Sie lebte in einem wunderschönen Zauberwald. Lara ist sehr neugierig. Eines Tages machte sie sich auf ein echtes Abenteuer. Lara ging durch den Wald, wo sie eine andere Hexe traf, die nicht aus ihrem Wald stammte. Natürlich sprach sie sie sofort an. Hey, ich bin Lara. Eine Hexe aus diesem Wald. Achtung! Wenn meine Mutter oder jemand dich sieht, landest du im Hexengefängnis, weil sie hier keine Fremden mögen. Ich mag es neue Leute zu treffen. Hey, ich bin Tiara, antwortete sie. Ich bin hier, weil ich Hilfe brauche. Unsere Stadt ist in Gefahr. Hör mal zu. Das letzte Mal ging ich und und und und ... erzählt sie keuchend weiter. Ich fand eine Tür mitten im Nirgendwo und öffnete sie. Nach ein paar Minuten wurde mir klar, dass ich eine Gruppe von Monstern freigelassen hatte. Sie greifen jetzt unsere Stadt an. Meine Mama sagte mir, dass nur die Waldhexen wissen, wo die Waffe ist, um die Monster abzuwehren. Jetzt sagst du mir aber, dass sie mich einsperren werden, wenn ich in deine Nähe komme. Ja. So irgendwie. Tiara, wenn du das so sagst, werden wir deine Stadt wirklich retten. Du sagst, dass nur wir die Waldhexen den geheimen Ort der Waffen kennen. Warte hier auf mich! Ich werde nach Hause gehen und nach einem Buch suchen, das etwas über diese Waffe erzählt. Sagte Lara und flog auf dem magischen Besen davon. Sie kehrte bald zurück. Tiara, Tiara, Tiara !!!! Schrie sie durch den Wald. In meinem Buch steht, dass die Waffe unter der größten Fichte begraben ist. Es war wahr! Sie fanden die größte Fichte und darunter war ein Blatt. Darauf stand: Es gibt keine Waffe, um die Monster abzubrechen! **IHR SEID DIE GRÖSSTE WAFFE! DIE FREUNDSCHAFT ZWISCHEN WALD- UND STADT HEXEN IST DIE GRÖSSTE KRAFT. WENN DIE MACHT VON WIRKLICH GUTEN FREUNDEN zusammengeführt WIRD** .. Die Fortsetzung des Textes wurde gelöscht. Was nun Lara? Nichts. Soweit ich das verstehe, müssen wir uns zusammenschließen. Es ist einen Versuch wert. Lara, komm schon! Die Stadt liegt in diese Richtung! Ja. Ich gehe schon. Und das ist meine Stadt! Wir sind angekommen. Ja, von der Stadt ist fast nichts mehr übrig. Lass uns zusammenarbeiten und es versuchen. Wie lautet schon der Zauber, Tiara? Ich komme schon, ich schaue in das Buch. Gute Idee Tiara! *Eine Zusammenfügung verschiedener Welten.. ist das. Ja, unsere Stadt werden wir retten. ABRAKADABRA!* Es funktionierte! Lara, uns ist es gelungen! Ja!!!! Aber wie spät ist es schon... ich muss nach Hause? Wir sehen uns. Als Lara nach Hause kam, wartete ihre wütende Mutter schon auf sie. Sie schimpfte. Wo warst du, Lara? AaaaWeißt du Mama... .. ich.... du musst mir nichts erklären Lara. Ich habe alles von Tiaras Mutter gehört. Ich kenne sie auch, aber du wusstest das nicht. Wirklich Mama? Ja wirklich, wirklich. Naaaa.... Das nächstes Mal, sag es mir einfach früher. Ich würde dir auch helfen. Ich verspreche es, Mama. Nun gehe schlafen Lara. Gute Nacht. Gute Nacht Mama, antwortete ihr noch Lara und schon schlief sie bereits friedlich. So lebten sie bis ans Ende ihrer Tage alle glücklich und friedlich weiter.

Tiana Mlakar, 6. b

Neja Gajzer, 8. b

ZUCKERLAND

Es war ein schöner soniger Tag im Zuckerland. Im Zuckerland leben Feen, süße und liebe Meerjungfrauen und viele andere schöne und liebe Wesen. Heute ist ein besonderer Tag. Heute ist der erste Sommertag. Alle Feen und andere Wesen freuen sich schon auf den Tag. Die Schokoladenvögel singen vor Freude. Für die Feen ist dies ein ganz besonderer Tag, an dem die Schokoladenblumen zu blühen beginnen. Sie haben sich alle vorbereitet und sich sofort auf den Weg gemacht. Als sie dort ankamen, gab es keine Spur von Blumen. Sie fanden große Fußabdrücke auf dem Boden, die ähnelten den Fussabdrücken von Kaninchen oder Bären. Die Fee-Bäwächterin ging zur Jagd und auf einmal hörte sie ein Weinen aus der Höhle. Sie ging sehr leise in die Höhle und dort sah sie ein kleines Gummibärchen. Er weinte, weil er seine Mutter nicht fand und er hungrig war. Das Gummibärchen tat der Fee sehr leid und so nahm sie ihn mit ins Zuckerland. Alle Feen sorgten sich um ihn und dann suchten sie seine Mutter. Als die Feen die Mutter fanden, waren die beiden wieder zusammen und alle lebten glücklich bis Ende ihrer Tage.

Pia Peršuh, 5. b

SLADKORNA DEŽELA

Bil je lep sončen in sladek dan v sladkorni deželi. V njej živijo vile, sladke in ljubke morske deklice ter veliko drugih lepih in sladkih bitij. Danes je prav poseben dan. Danes je prvi poletni dan. Vse vile in vsa druga bitja se že pripravljajo in veselijo tega dneva. Čokoladni ptički kar prepevajo od veselja. Za vile je to še prav poseben dan, saj čokoladne rože začnejo cveteti. Vse so se pripravile in takoj odpravile na polje. Ko so prišle na polje ni bilo niti sledi za čokoladnimi rožami. Na tleh so našle velike stopinje, ki so bile podobne zajčevim malo pa medvedovim. Vila čuvajka se je takoj odpravila na lov. Po dolgih urah iskanja je končno zaslišala jok iz jame. Po tiho je odšla v jamo. V jami je zagledala malega gumijastega medvedka. Ker ni našel mame in je bil lačen, je jokal. Vili se je zasmilil, zato ga odpeljala s seboj v sladkorno deželo. Vile so nekaj časa skrbele zanj, nato pa so mu pomagale poiskati mamo. Mama in otrok sta bila spet skupaj. Na koncu se je vse dobro izšlo in vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Pia Peršuh, 5. b

FEE GAJA

Vor langer, langer Zeit lebte eine Fee Gaja. Sie lebte in einem Schloss. Sie lebte bei ihrer Mutter. Eines Tages gingen sie zu einem Feenfest. Sie hat dort ihre Mutter verloren. Sie begann zu weinen. Dann erinnerte sie sich, dass ihre Mutter ihr immer sagte, dass sie schön zeichnete. Sie nahm ein Blütenblatt und einen Stift und zeichnete ihre Mutter. Sie zeigte das Bild zwölf Feen auf dem Festival. Aber keine von ihnen sah ihre Mutter. Dann kamen alle zwölf Feen,

denen sie das Bild zeigte. Sie brachten ihre Mutter mit. Man hatte sie an diesem schönen Bild von Gaja erkannt. Also fand Gaja ihre Mutter. Und drei Jahre später wurde Gaja eine berühmte Malerin.

Alja Sedič, 7. b

MALA ČAROVNICA IN VELIKA PUSTOLOVŠČINA

Nekoč pred davnimi časi, je živel majhna čarovnica Lara. Živela je v prelepem čarovniškem gozdu. Lara je zelo radovedna. Nekega dne se je odpravila na pravo pustolovščino. Lara se je sprehajala po gozdu, kjer je srečala drugo čarovnico, ki pa ni bila iz njihovega gozda. Seveda jo je takoj ogovorila. »Hej, jaz sem Lara. Čarovnica iz tega gozda. Pazi! Če te moja mama ali kdor koli vidi boš v čarovniškem zaporu, saj tukaj ne marajo tujcev. Jaz pa rada spoznavam nove ljudi.« »Hej, jaz sem pa Tiara,« ji je odgovorila. Tukaj sem, ker potrebujem pomoč. Naše mesto je v nevarnosti. Poslušaj. Zadnjič sem se sprehajala in, in, in ...« je nadaljevala vsa zadihana. »Našla sem vrata sredi ničesar in sem jih odprla. Čez nekaj minut mi je bilo jasno, da sem izpustila gručo pošasti. Sedaj napadajo naše mesto. Mama je rekla, da le gozdne čarovnice vedo, kje je orožje za preklic pošasti. Zdaj pa mi ti poveš, da me bodo zaprli, če vam pridem blizu.« »Ja. Nekako tako. Tiara, če je to kaj govoriš res, bova rešili tvoje mesto. Rekla si, da le gozdne čarovnice poznamo skrivno mesto orožja. Tukaj me počakaj! Šla bom domov in poiskala knjigo, v kateri piše kaj o tem orožju,« je rekla Lara in na čarovniški metli odletela. Kmalu se je vrnila. »Tiara, Tiara, Tiara, « je kričala po gozdu. V moji knjigi piše, da je orožje zakopano pod največjo smreko.« Res je! Poiskali sta največjo smreko in pod njo je bil listek. Na njem je pisalo: **OROŽJA ZA PREKLIC POŠASTI NI! NAJVEČJE OROŽJE STE VI! PRIJATELJSTVO MED GOZDNIMI IN MESTNIMI ČAROVNICAMI JE NAJVEČJA MOČ. KO MOČI RES DOBRIH PRIJATELJEV BODO ZDRUŽEN**«E ... Nadaljevanje pa je bilo izbrisano. »Kaj pa zdaj, Lara?« »Nič. Koli kor jaz to razumem morava združiti moči. Vredno je poskusiti. Lara pridi! Mesto je v to smer!« »Ja, saj že grem. In to je moje mesto! Prispeli sva. Ja saj ga ni skoraj nič več ostalo.« »Pridi združiva moči in poskusiva. Kako že gre urok, Tiara?« »Pridi, pogledala bom v knjigo.« »Dobra ideja, Tiara!« Združenje različnih svetov je to. Da, rešili bomo mesto na-šo. **ABRAKADABRA!** »Uspelo je! Uspelo je, Lara! To!!!! Ampak, koliko je že ura? Domov moram. Se vidiva.« Ko je Lara prispela domov, jo je pričakala jezna mama. Okregala jo je. »Kje pa si bila, Lara?« »Aaaa ..., veš mama ... jaz ...« »Nič mi ni treba razlagati, Lara. Sem vse izvedela od Tiarine mame. Tudi jaz jo poznam. Samo ti tega nisi vedela.« »A res, mama?« »Ja, res res. No, drugič pa mi le prej povej. Saj bi ti tudi jaz pomagala.« »Bom, obljubim, mama.« »No, zdaj pa spat, Lara. Lahko noč.« »Lahko noč, mama,« je Lara odgovorila in že je mirno spala. Tako so živeli srečno in spokojno do konca svojih dni.

Tiana Mlakar, 6. b

Kaja Katarina Teučer, 6. a

Ammar Vertič, 6. b

ICH WERDE ALLES FÜR DICH TUN ...

Es lebte einmal eine Bärin namens Julija. Sie war noch ein Jungtier, als sie ihre Mutter an einen Jäger namens Lukas verlor. Lukas war ein Jäger, aber auch ein Familienmitglied eines der reichsten Menschen im ganzen Königreich. Julija war traurig und wollte sich an dem bösen Jäger rächen. Also wartete sie, bis sie erwachsen wurde. Es war endlich ihr achter Geburtstag. Sie und ihre feenhafte Freundin namens Liza begannen ein Abenteuer. Sie haben den ganzen Wald abgeholzt. Sie fanden nichts. Fee Liza begann daran zu zweifeln, jemals den Jäger zu finden, aber Julija gab nicht auf. Es wurde spät und sie wurden müde. Sie fanden eine kleine Höhle am Rande eines Berges. Liza schief sofort ein, aber Julija hatte Angst. Sie mochte die Nacht nicht. Dann kam ein Gewitter. Julija hatte Angst. Julija schrie: „AHHHHHHH“ und Liza wachte auf. Liza benutzte ihre Kräfte, um ein paar Blätter zu holen und sie dann über die Höhle zu legen. Julija hatte keine Angst mehr, denn Liza ging dann zu ihr und umarmte sie. Julija fühlte sich sicher. Sie schiefen beide ein. Am Morgen sah Liza, dass der Sturm der in der Nacht tobte, vorbei war. Sie wollte Julija wecken, um den Jäger weiter zu suchen. Sie schaute nach, ob Julija noch schlief. Sie sah, dass Julija verschwunden war. Genau dort, wo Julija lag, war eine Notiz. Auf dem Zettel stand: »Hallo Liza, und wenn du deine süße kleine Julija zurückbekommen willst, musst du in die Stadt Klagenfurt kommen«. Liza liefen die Tränen über das Gesicht, als sie diese Nachricht las. Liza nutzte ihre Kräfte, um den Weg nach Klagenfurt zu finden. Sie kam nach drei Tagen der Suche in Klagenfurt an. Sie war so glücklich. Sie hörte Julija schreien. Liza rannte auf den Schrei zu. Sie sah, dass Julija gefesselt war, wie ein Schwein, das zum Grillen bereit war. Neben Julija war Lukas. Er hatte ein komisches Lächeln im Gesicht. Man konnte sehen, dass das Lächeln gerade zu böse war. Liza nutzte ihre Kräfte und versuchte Lukas zu fesseln, aber er war so schnell wie ein Eichhörnchen und entkam dem Seil. Lukas holte ein Schwert heraus und rannte auf Liza zu. Sie setzte schnell ihre Kräfte ein, um ein unsichtbares Schild um sich herum zu machen. Lukas schlug direkt gegen das Schild und er warf es durch die ganze Stadt. Liza löste Julija schnell und flog mit ihr in den Wald zurück. Sie sagte Julija, sie solle sich etwas ausruhen, und dass sie gegen Lukas kämpfen geht und er für alles bezahlen wird. Julija schlief ein und Liza ging zurück nach Klagenfurt. Sie sah Lukas direkt vor der Stadtkapelle stehen und er wartete auf sie. Liza setzte all ihre Kraft ein, um Lukas zu besiegen. Sie besiegte schließlich Lukas, aber ihr wurde schwindelig und sie begann zu fallen. Sie wurde bewusstlos. Julija wachte auf und rannte geradewegs nach Klagenfurt, weil sie Liza reden hörte. Julija sah Liza am Boden. Sie startete sie weinend an, sie wusste nicht, was sie tun sollte. Leider ist Liza gestorben, weil sie zu müde war und es so aussah, als hätte sie bekommen, was sie wollte. Julija wurde eine stolze Mutter von drei Jungen. Und sie wusste, dass Liza von oben auf sie schaut. Julija war immer dankbar für das, was Liza für sie getan hat.

Nyree Zora Gurnick, 7. b

VILA GAJA

Predavnimi časi je živila vila Gaja. Živila je v gradu s svojo mamó. Nekega dne sta šli na vilinsko praznovanje. Tam je izgubila svojo mamó. Začela je jokati. Nato se je spomnila, da ji je mama zmeraj govorila, da lepo riše. Vzela je cvetni list in pisalo in narisala svojo mamó. Sliko je pokazala dvanajstim vilam na festivalu. Ampak nobena od njih ni videla njene mame. Nato je prišlo vseh dvanajst vil, katerim je pokazala sliko. Pripeljale so njeno mamó. Prepoznali so jo po lepi Gajini sliki. Torej, Gaja je našla svojo mamó. Tri leta kasneje je Gaja postala slavna slikarka.

Alja Sedič, 7. b

DIE PRINZESSIN, DIE GERNE BÜCHER LAS

Vor langer Zeit lebte eine Prinzessin, die gerne Bücher las und sehr hübsch war. Sie hieß Kathrin und sie war sehr klug. Alle anderen Prinzessinnen wollten so klug sein wie unsere Kathrin.

Eines Tages las sie eine Geschichte und auf einmal war sie in dieser Geschichte. Sie war sehr überrascht. Sie stand auf einmal vor einem Schloss. Sie klopfte einmal, zweimal, dreimal und die Tür ging auf. Sie ging hinein und hörte ein Lied aus dem Keller kommen. Es war ein schönes Lied. Sie wollte wissen, woher das Lied kommt. Im Keller sah sie einen Drachen. Der Drache war traurig und weinte. Kathrin hatte keine Angst und wollte den Drachen umarmen. Auf einmal stand im Keller kein Drache mehr, sondern ein Prinz. Sie verliebten sich auf den ersten Blick und wenn sie nicht gestorben sind, dann leben sie noch heute.

Neja Gajzer, 8. b

PRINCESA, KI JE RADA BRALA KNJIGE

Predavnimi časi je živila princesa, ki je rada brala knjige in bila zelo lepa. Ime ji je bilo Kathrin. Bila je zelo pametna. Vse druge princeske so hotele biti tako pametne kot naša Kathrin.

Nekega dne je brala pravljico in naenkrat se je sama znašla v njej. Bila je zelo presenečena. Stala je pred gradom. Potrkala je enkrat, dvakrat, trikrat in vrata so se odprla. Vstopila je in slišala pesem, ki je prihajala iz kleti. Pesem je bila zelo lepa. Želela je vedeti, od kod prihaja. V kleti je zagleda zmaja. Bil je zelo žalosten in je jokal. Kathrin ni bilo strah in hotela ga je objeti. Naenkrat v kleti ni bilo več zmaja, ampak princ. Zaljubila sta se na prvi pogled in če še nista umrla, živita še danes.

Neja Gajzer, 8. b

Pia Peršuh, 5. b

VSE BOM NAREDILA ZATE ...

Nekoč je živela medvedka Julija. Bila je še mladič, ko je izgubila mater zaradi lovca Lukasa. Lukas je bil lovec, a tudi član ene izmed najbogatejših družin v celotnem kraljestvu. Julija je bila žalostna in se je želela maščevati zlobnemu lovcu. Čakala je, da postane odrasla. Končno je napočil njen osmi rojstni dan. Z njeno vilinsko prijateljico Lizo sta se podali na pustolovščino. Posekali sta ves gozd. Ničesar nista našli. Vila Liza je začela dvomiti, da bo kdaj našla lovca, vendar Julija ni obupala. Zmračilo se je in bili sta utrujeni. Našli sta majhno jamo na robu gore. Liza je takoj zaspala, Julijo pa je bilo strah. Noči ni marala. Prišla je nevihta. Julija je od strahu zakričala: „AHHHHHHH!“ in prebudila Lizo. Liza je s pomočjo svojih moči z drevesnimi listi prekrila jamo. Julije ni bilo več strah, saj je Liza šla do nje in jo objela. Julija se je počutila varno. Obe sta zaspali. Zjutraj je Liza opazila, da je nevihta, ki je divjala ponoči, minila. Želela je zbuditi Julijo, da bi nadaljevali z iskanjem lovca. Pogledala je, ali Julija še spi. Videla je, da je izginila. Točno tam, kjer je ležala, je bilo sporočilo, na katerem je pisalo: Pozdravljena Liza, če hočeš dobiti nazaj svojo ljubko Julijo, moraš priti v mesto Celovec. Lizi so ob branju sporočila po obrazu tekle solze. Uporabila je svoje moči in našla pot do Celovca. Po treh dneh iskanja je končno prispela. Bila je tako srečna. Slišala je Julijo kričati in stekla. Videla je, da je Julija zvezana kot prašič, pripravljen za peko na žaru. Poleg nje je bil Lukas. Na obrazu je imel smešen nasmeh. Zloben nasmeh. Liza je uporabila svoje moči in poskušala Lukasa zvezati, vendar je ta bil hiter kot veverica in se rešil vrvi. Izvlekel je meč in stekel proti Lizi. Hitro je uporabila svoje moči, da je okoli sebe naredila neviden ščit. Lukas je udaril naravnost po njem in ga vrgel čez celo mesto. Liza je hitro odvezala Julijo in z njo odletela nazaj v gozd. Juliji je rekla, naj se spočije, in da se gre ona spopasti z Lukasom, ki bo za vse plačal. Julija je zaspala, Liza pa se je vrnila v Celovec. Lukas je stal pred mestno kapelo in jo čakal. Liza je uporabila vse svoje moči, da bi ga premagala. Navsezadnje ji je uspelo, vendar je zaradi vrtoglavice začela padati. Izgubila je zavest. Julija se je zbudila in hitro odpravila v Celovec, ker je slišala Lizo govoriti. Zagledala jo je na tleh. Objokana jo je gledala in ni vedela, kaj naj stori. Žal je Liza umrla, ker je bila preveč utrujena, in videti je bilo, da je dobila, kar je želela. Julija je odrasla in postala ponosna mati treh fantov. Vedela je, da jo Liza od zgoraj gleda. Julija je bila vedno hvaležna za vse, kar je Liza storila zanjo.

Nyree Zora Gurnick, 7. b

OSNOVNA ŠOLA
OLGE MEGLIČ
P T U J

Odgovorna oseba: ravnateljica Helena Ocvirk

Glavna urednica in idejni vodja: Alenka Kandrič

Mentorji literarnih del: Daniela Štumberger, Simona Truntič, Alenka Štrafela, Helena Slameršak, Aleksandra Žarkovič Preac, Vesna Ačko, Barbara Terbuc, Tonja Kolar

Mentorica likovnih del: Doroteja Širovnik

Avtor ilustracije na naslovnici: Jana Dokl, 9. a

Jezikovni pregled: Alenka Kandrič

Grafično oblikovanje: Peter Majcen

Izdala: OŠ Olge Meglič Ptuj

ISSN 2463-9613 (spletna izdaja)

Junij, 2021